

آس آلوت کنان اِنْت (گدار)

غنی پرواز

بلوچی اکیڈمی کونٹ

www.balochiacademy.org

Email: balochiacademy@gmail.com

(c) All rights are reserved.

اے کتاب ۽ درائیں حق گوں اکیڈمی ۽ انت۔
بیدے اکیڈمی ۽ رضاء کس ایشی ۽ مواداں چاپ گت نہ کنت۔

(انٹرنیٹ ایڈیشن)

آس الوت کنان انت	کتاب ۽ نام:
غنی پرواز	نہشتہ کار:
بلوچی اکیڈمی کوئٹہ	شنگ کار:
شوکت برادرز پریس، کراچی	چاپ جاہ:
2015	اولی چاپ:
300 کلدار	بہا:

ISBN # 978-969-680-059-0

نامدات

آرٹھیں پت

واجہ حاجی محمد ابراہیم ء

نامء

زندیک آسے، کہ آلوت کنان انت۔ برے پہ
آبادی ء نیت ء، ء برے پہ بربادی ء نیت ء۔
بلتے سوب ہما و ہدء دست کپیت، کہ آئی ء نیت
پہمگ بہ بیت۔

(غنی پرواز)

(1)

بلور

من تالہہ داریں جنکیاں، کہ یک پچھیا سئے بچک منی نیمگا دلگوش گور
کنگا انت۔ بچکانی اے ڈکال ء کہ یک بچکی ء نژی کی ہم چہ کراماتی ء کمتر نہ
انت، سئے بچکانی نژی کی بلا ہیں جبرے، بلکیں سکیں بلا ہیں جبرے۔ چراسے نیں
بچکاں یکے نوروز انت کہ چگیں ورنایے، شتریں احوالکاری ء اے اروائی ء ہندی
جہگیر انت۔ دومی ہونک انت کہ نوک گلگیں ورنایے، شتریں احوالکارے،
جو انیں چاگردی کارکنی ء روتا ک تواری ء جہگیر انت ء سیمی جاڑین انت کہ
ہکیکت ء بچک ء بدل ء باید انت مردیں آدمے گشگ بہ بیت، چیا کہ عمرے باز
انت۔ بلتے جوش ء جبرہ ء ہدابندی ء سنوب ء بچکانی رم ء ہوارکنگ بیت۔
شتریں چاگردی کارکنے، جو انیں ندرکارے ء ایس پی او ء کار ء انت۔

ہر سئے گوں من نژی کی ء واہگد ار مالوم بنت ء آہم یک چہ یک ء گیشتر ء
شتر تر۔ بلتے تنی و ہدی زانگ نہ بیت کہ آچمن چونیں نژی کی لوٹنت۔ چیا کہ چراہاں
کس ء پیداوریں درشانی نہ کتگ۔ وتی چچ پیمیں واہگ درشان نہ کتگ۔ بس
چراہانی زاہری ہدوناک، دلگوش داری، ہب ء واہگی چارگ، ء وتیگی گپ ء
رپاں من سدکاں کہ آگوں من یک نہ یک رنگی ء نژی کی لوٹنت ء نوں بگندے
زوت وتی درشانی ء ہم بکن انت۔

(2)

نوروز

من لائک ۽ شرنگیں جنک باز دیستگ، بلتے نئے کہ چو بلور بیگا۔ آیک
چا گردی کارگنی ۽ این آرایس پی ۽ کار ۽ انت۔ من باز دیواناں پہ تران ۽ باوست،
گشتانک کاری ۽ نبشتانک ۽ پیش کنگ ۽ دیستگ۔ آہم گوں دگہ دگہ بنگپاں۔
ہر کار ۽ آئی ۽ وتی جتائیں رنگے۔ ہر بنگپ ۽ آئی ۽ وتی رنگارنگیں زانتے۔ منی دل ۽
آوتی مٹ ۽ وت انت۔

دگہ ہچ جنک ۽ منا آئی ۽ ڈول ۽ اثر مند نہ کتگ۔ اے اولی جنک انت کہ
گوں آئی ۽ گندگا منی دل ۽ گشتگ کہ اگن اے منی زند ۽ ہمراہ بہ بیت، گڈا منی زند
بگندے شر ۽ ایمن بہ بیت، وش ۽ شنود بہ بیت ۽ یک روشنا ۽ ڈولداریں آپسری ۽
بروت ۽ سر بہ بیت۔ ۽ اسلیں جبر ہمیش انت کہ منا گوں آئی ۽ مہر ہم بوتگ۔ تنی
وہدی واوتی مہر گوں آئی ۽ درشان کت نہ کتگ۔ بلتے باسد انت زوت گوں آئی ۽
وتی مہر ۽ درشان بکناں۔ پرے مراد ۽ یک موہے شوہاز بکناں۔ ہو، یک موہے۔
یک جوانیں موہے۔ باریں کدی ۽ کجا اے موہ منادست کپیت۔ اگن موہ وت
رس ات واشر تر انت۔ بلتے اگن وت نہ رس ات گڈا پہ جہد دست ۽ آرگ لوٹیت۔

جاڑین

من وتی عمر پیر کتگ، بلتے انگہ سُورے سانگ نہ کتگ۔ چیا کہ من پہ زندہ
 ہمراہی ۽ پکری ہم دپی ۽ بازار زشت دیاں ۽ مناید ول ۽ چُشیں جنک ۽ جنینے
 دست نہ کپتگ، کہ گوں من پکری ہم دپی بداریت، بلتے بلور ہنچیں جنکے،
 کہ گوں من پکری ہم دپی داریت۔ ۽ رنگ ۽ لیا کت ۽ وڈ وڈیں شری ۽ ہم ہیج
 گشگ نہ لوٹیت۔ البت مئے عمراں باز پرک ۽ تپاوت اُست ماپہ عمر ۽ پت ۽
 چک ۽ ڈول ۽ انت۔ پمیشا مئے زندہ ہمراہی باز مُشکل انت۔ مناوا آ باز دوست
 بیت، بلکیں ہکیکت ہمیش انت، کہ من گوں آئی ۽ مہر ہم داراں۔ بلتے اے جبر ۽
 اُمیت کم انت کہ آہم گوں من مہر بداریت۔ اے جبر ۽ شک نیست کہ مہر ۽
 دوستی ۽ اہج لُحٹ نہ بیت۔ ۽ اے جبر ہم راست انت کہ دنیا ۽ پیر ۽ ورناء مہر ۽
 دوستی ۽ سُورے سانگ ۽ مثال ہم است انت۔ بلتے گوں من باریں مہر درشانی ۽
 ہمت بیت، یا نہ بیت، ۽ چرائی ۽ اے جست کنگ ۽ ہمت بیت، یا نہ بیت، کہ
 آیا آئی ۽ گوں من مہر، یا کم چہ کم دوستی است، یا نا؟
 پکری سُورے آ گوں من باز نزیک انت۔ آزاتی پسندی بہ بیت، یا
 دیروی پسندی، من ۽ آ باز پکری ہم دپی داریں۔ منی حیا ۽ اے بابت ۽ آچہ
 ہر کس ۽ گوں من نزیک تر انت، کم چہ کم مئے وتی ہند ۽ مردمانی توکا۔ ۽ چمے جبر ۽
 من اُمیت کشاں کہ بگندے آئی ۽ منی مہر بدل ۽ کم چہ کم گوں من دوستی بہ بیت، ۽
 اگن من جہد بکناں، گڈا بلکیں آ گوں من سُورے سانگ ۽ تیار بہ بیت۔

ما با زیں دیوان ءِ مرا گشی ءِ یکجاہ بوتگیں ءِ ماہر دکاں گشتا نک ہم داتگ ءِ
 تران ءِ باوستاں بہر ہم زرتگ۔ ءِ برے برے گوں کیے دومی ءِ سک نزیک
 نشنگیں ءِ برے برے دیم پہ دیم، یا کش ماں کش ہم نشنگیں۔ ءِ اے نیام ءِ من
 مار اتگ، کہ آ منا ءِ منی جبراں بازار زشت دنت ءِ منی باز حاتر ءِ عزت ءِ ہم
 کنت۔ وہدے کہ اے سچہیں جبر ہنچین انت کہ ایشانی بنیات ءِ دوستی ہم بوت
 کنت ءِ مہر ہم!

منا باسد انت کہ گوں آئی ءِ گیشتر نزیک بوگ ءِ جہد ءِ بکناں، ءِ پرے
 مراد ءِ گوں آئی ءِ گیشتر دپ بکپاں۔ گوں آئی ءِ گیشتر گپ ءِ رپ بکناں۔ ءِ برے
 برے آئی ءِ ٹیلپون ءِ ایس ایم ایس ہم بکناں۔

بلور

نوں اے جبر پکا انت کہ اے سے ییناں گوں من مہر ء دوستی آست، ء
گوں من سور ء سانگ ء دلما نگ انت۔ پمیشا نوں منی تالہ داری ء ہچ شکے پشت
نہ کپتنگ۔ اے جنگ ء آشوبی دور ء کہ ہزاراں بلوچ بچک آوار جنگ ء گار ء
بیگواہ کنگ بوتگ۔ ہزاراں بلوچ بچک شہید کنگ بوتگ ء آہانی جون مسخ
کنگ ء ویرند گانیں جا گہاں دور دیگ بوتگ انت۔ ہزاراں بلوچ بچک کوہ ء
شنگ ء ہزاراں بلوچ بچک درمکاں ہم شنگ۔ پمیشا ادا آستیں بلوچ بچکانی
کساس کمر ء بلوچ جنکانی کساس گیشتر بوتگ ء بازیں بلوچ جنکے پہ گوا جارئ
نیا ہگ ء کلماٹ بوان انت۔ ء منے وتی بازار ء ہم چشیں جنک آست۔ چوکہ
ازگل انت، نمرانت، یاقوت انت۔ بچک ء اے ڈکال ء سے بچکانی گوں من
مہر ء دوستی سور ء سانگ ء دلما نگی۔۔۔۔۔ منی تالہ داری نہ انت، گڈادگہ
چی انت؟ اے پہ دل منی تالہ داری انت۔ بلتے گوں سے ییناں مہر ء دوستی
بلکیں بوت بکنت، بلتے۔۔۔۔۔ بلتے سور ء سانگ و ابوت نہ کنت۔ پمیشا منا
چرے سے ییناں یکے گچینکنگ لوٹیت۔ ء پہ یکے ء گچین کنگا مناسے نیں شری ء
سر ء چارگ لوٹنت۔ آہانی شری ء نزوری زانگ لوٹنت۔ ء اے جبر زانگ لوٹیت
کہ چریشاں کئے گوں من گیشتر مہر ء دوستی داریت؟ کئے منی حیا لداری ء گیشتر
کت کنت۔ ء کئے گوں من گیشتر پکری ء لیکہی نزیکی داریت۔ تاکہ چریشاں
ہر یکے کہ گچین کنگ بیت، گڈا گوں آئی ء زند ء ہمراہی ہم گیشتر سوب مند بہ
بیت ء زند ء جند ہم گیشتر سوب مند بہ بیت۔

ہونک

بلورے رُوئے دم گوں من مدام شتر بوتگ۔ بلئے دوشی و ہدے من آ مسیح
کت ء گوں آئی ء گشت کہ منا گوں تو باز مہر انت، گڈا گشتے زانا آچہ من سک
وٹش بوت۔ مسیح ء توکا وٹشیں کند گے جتے ء چریشی ء پیسر کہ من چرائی ء جُست
بکناں کہ آئی ء ہم گوں من مہر است، یانا؟ آئی ء منی مہر ء پسہ ء وت گشت کہ
منا ہم گوں تو باز مہر انت۔ اُمیئت انت کہ نون منی بہت ء جہ جنگ ء منی باندا ت
شتر بیت۔ ء اگن من پرائی ء جبر دیم بدیاں، یا گوں آئی ء سُور ء واہگ ء درشان
بکناں، گڈا آہم انکار نہ کنت۔ آئی ء اُمرہ گوں من نڑ کی لوٹیتگ۔ دو سے براں
گوں من گشتگے کہ منا موٹل ء ہلا نینگ ہیل بدے۔ موٹل ء ہلانینگ ء ہیل
دیگ ء و ہدے مردم گوں کیے دو میگ ء سک نڑ یک بیت۔ جسدی سُورت ء ہم ء
ارواہی سُورت ء ہم۔ و ہدے آچہ من چشیں نڑ کی ء واہگدار انت، گڈا گوں من
چوں مہرے نہ بیت ء چوں گوں من سُور نہ کنت گوں؟ اے جاورانی نہ وٹشی بوتگ
کہ تنی و ہدی من آئی ء موٹل ہلا نینگ ء ہیل دیگ بنا نہ کتگ۔ چیا کہ برے
آوت دزگٹ بوتگ ء برے منا موہ نہ رسیتگ۔ ء اگن اے کار بناہ بوتیں،
گڈا اما پیسر انز یک تر بوتگ اتیں، ء مہر ء درشانی ہم ہر دکاں پیسر اکتگ ات ء
سُور ء در ہم پیسر اچ بوتگ ات۔ بلئے حیر، انگہ باز دیر نہ گو ستگ۔ چیزے روچ ء
پد من وار ء وٹش کناں ء گوں آئی ء سُور ء واہگ ء ہم درشان کناں۔ ء نون پرے

کارء منادیر کنگ نہ لوٹیت۔ پرچہ کہ پہ چشیں بے دروریں جنکاں حبر باز دیم
 دیگ بیت۔ ء چومبیت کہ چہ من دگرے پیش بکپیت ء حبر دیم بدانت ء آے
 قبول بکنت۔ ء رندا پممن چہ پشومانی ء ابید گہ ہچ پشت مکپیت۔ اگن چوبہ
 بیت، گڈاے منی مستریں بے سوبی بیت ء مستریں بد بہتی ہم۔ حیر، سرزاہر ء تنی
 و ہدی چشیں حطرے نیست، اگن چشیں حطرے بہوتیں، گڈا آئی ء منی مہر ء پسنہ
 بگندے پہ مہر نہ دات۔ ء اگن دینگی یے بہوتیں ہم، یکبرے پکر ء حیا لے الم ء
 کت۔ ء چوزوت پسنہ نہ دات۔

جاڑین

من گوں بلورے گیشتر نر یک بوہگ ء جہد کنگا ہاں۔ ء پرے مرادے گوں
آئی ء گیشتر دپ کپگ ء گیشتر گپ ء رپ کنگ ء جہد ہم کنگا ہاں ء برے برے
ٹیلپون ء ایس ایم ایس ہم کنگا ہاں۔ یکبرے آئی ء سرے ء وتی بیسہ ء ودی کنگ
لوٹاں۔ من آئی ء پیشدارگ ء باور کنائینگ ء جہد ہاں کہ من تر ایک شرین ء
لائکیں مردے زاناں۔ تئی جبراں پسند کناں ء تئی ہر کارے آہگ ساٹریاں۔ رندا کہ
مہر درشانی ء سورے سانگ ء واہگ درشانی ء وہد کنیت، گڈ ایشاں چو بچکانی ڈول ء
ایس ایم ایس یا ٹیلپون ء وسیلہ ء پہ اشتاپی نہ کناں، بلکیں سر پدیں مردم ء ڈول ء
گند ء نند ء وسیلہ ء پہ تسلا ء اگل مندی کناں۔ گوں آئی ء گشاں کہ تو یک لائک ء
سر پدیں مردمے۔ منیگ ء تئی پکر ء لیکہ یک آنت۔ چست ء ایریک
آنت۔ پسند ء ناپسند ہم کم ء گیش یک آنت۔ ہمیشا من گوں توسک باز مہر
داراں، ء لوٹاں کہ من ء تو زند ء دائمی ہمراہ بہیں۔ اے جبر ء شک نیست کہ منیگ ء
تئی عمراں باز پرک ء تپاوت است۔ بلتے تئی ڈولیں سر پدیں مردم باسد آنت کہ
چشیں ادنائیں جبر ء ارزشت مد آنت۔ چیا کہ زند ء دائمی ہمراہی ء داستا آسلیں
چیز و پاء بیسہ آنت۔ ء مہر ء سور باسدیں ہے چیزانی بنیات ء بہ بنت ء من تر اسد کی
دیاں کہ زند ء دائمی ہمراہی ء وہدے تراہچ ڈولیں شکایت ء موہ دنیگ نہ بیت۔ من
امیت کناں کہ آمنی چشیں جبرانی سرے الم ء چارے بچار کنت۔ بلکیں یکدم دل ء

تب ۽ پٽه مه دنت، بلئے چار ۽ بچار الم ۽ کنت۔ ۽ گیشتر اُمیت ہمیش انت که چار ۽
بچار ۽ پد، آوتی پیسله ۽ شریں وڈی ۽ دنت ۽ آئی ۽ پیسله منیگ ۽ آئی ۽ مهر ۽ دوستی ۽
سور ۽ سانگ ۽ حق ۽ بیت۔

بلور

نوروزؔ ہونکؔ واگوں من وتی مہر درشان کت۔ جاڑینؔ انگہ وتی
 مہر درشان نہ کتگ، بلتے چرائیؔ وڑؔ پیماں پدربیت کہ آہم زوت وتی مہرؔ
 درشان کنت۔ من نوروزؔ ہونکؔ مہرؔ پسہؔ گوں مہرؔ داتگ۔ راستیں جبر ہم ہمیش
 انت کہ مناگوں ہر دکاں مہر انت۔ اُمیت ہمیش انت کہ آزوت وتی سورؔ
 واہگؔ ہم درشان کن انت۔ ء اگن ایڈول بہ بیت، گڈامن کیا گچین بکناں؟
 اے یک ہنچیں جبرے کہ ایشیؔ پسہؔ مناپہ باز پکرؔ حیاں در گمبگی انت۔ ء اگن
 جاڑین ہم گوں من وتی مہرؔ درشان بکنت، گڈامن آئیؔ چونیں پسہؔ بدیاں؟
 آئیؔ پسہؔ پہ مہر بدیاں، یاپہ بے تواری؟ منی حیاں آئیؔ مہرؔ پسہؔ ہم باسدیں پہ
 مہر دیگ بہ بیت، ء اے جبر ایچوگران ہم نہ انت۔ بلتے اگن آسورؔ واہگؔ ہم
 درشان بکنت، گڈامن چے کنگ لوٹیت؟ آئیؔ سورؔ واہگؔ درشانیؔ پسہؔ
 انکار کنگ لوٹیت؟ آہو کنگ لوٹیت؟ بے توار بوہگ لوٹیت؟ یاہے گشگ
 لوٹیت کہ من دلؔ شور کناں ء رنداوتی پسہؔ دیاں؟ منی حیاںؔ ایوکا جاڑینؔ
 و استانا، بلکیں سورؔ بابت ء سے نینانی و استاہے گڈی پسہؔ شتر تر انت۔ چرے سے
 نیناں تری ہر کس گوں من وتی سورؔ واہگؔ درشان بکنت، یا پمں گوا جار دیم
 بد انت، من پسہؔ باسد انت ہے بگشاں کہ دلؔ شور کناں ء رندا پسہؔ دیاں۔ آہو،
 ہے وڈ شتر تر انت۔ بلکیں باز شتر تر انت۔ چیا کہ چرے پسہؔ رندا منا شتر تریں
 پیسلہیؔ موہ رسیت۔ ء رندا بلکیں شتر تر پشومان مباں۔ چیا کہ رندا پشومانی گڈا
 کارؔ نیمیت۔

نوروز

من وتی بہت چکاس ات ءِ گوں بلور ءِ وتی سور ءِ واہگ درشان کت۔
 اہو، دوشی پہ ایس ایم ایس اے کارکت ءِ پداپسہ ءِ ودارکت۔ شسریں سہتی ءِ مہتلی ءِ
 پد، آئی ءِ پسہ اتک۔ ہے گشتگ اتے کہ دل ءِ شور کنناں ءِ تئی پسہ ءِ دیاں۔ تنی
 ودھی انکارے وانہ کتگ۔ بلے باریں پسہے چے بیت۔ مناباز اُمیت انت کہ
 آئی ءِ پسہ منی حق ءِ بیت۔ جنکے، میارے کنت، پمیشا ہما دمان ءِ پسہے نہ دات۔
 پیسرا شری ءِ سر ءِ حیاں کنت کہ گوں چونیں لبز اں ءِ گوں کجام لبز اں پسہ بدیاں۔
 پداپہ آرام پسہ دنت۔ مناد لپروش چون کنت؟ انا، مناد لپروش نہ کنت۔ آئی ءِ
 گوں من مہر است۔ آ منی حیاں ءِ داریت۔ آئی ءِ منی پکراست۔ باز براں ایس
 ایم ایس یے کتگ ءِ گوں من گشتگے کہ وتی حیاں ءِ بدار۔ گڈاوت چون منی حیاں ءِ
 نہ داریت۔ چون مناد لپروش کنت؟ انا، آ منا ہچبر دپروش نہ کنت۔ چیزے روچ
 ءِ دل ءِ شور کنت، ءِ پدا منی واہگ ءِ متا بک ءِ وتی پسہ ءِ دنت۔

ہونک

من مرچیلیں سہب ۽ سر ۽ بلور ٹیلپون کت ۽ گوں آئی ۽ وتی سور ۽ واہگ
 درشان کت۔ ۽ آئی ۽ پھوش روئی گوں من گپ جت ۽ منی پٹہ ۽ گوں من گشت
 کہ تو گوں من مہر پیسرا درشان کتگ۔ سور ۽ واہگ درشانی ہم مہر درشانی ۽ یک
 نمونہ یے۔ تی بازمنت واراں، کہ تو گوں من اینچومہر دارے۔ بلتے گوں تو
 دز بندی انت کہ منا پٹہ ۽ استاموہ بدے۔ چیا کہ اے گونڈیں جبرے نہ انت،
 زند ۽ جیڑہ انت۔ من دل ۽ شور کناں ۽ دیمتر اوتی پٹہ ۽ دیاں۔

چرائی ۽ رو ۽ دم ۽ ہے مارگ بوت، کہ آمنانا امیت نہ کنت، بلکیں منی
 جبر ۽ منیت۔ بگندے منامالی ڈک بجنٹ، بلتے منی گوا جار ۽ قبول کنت۔ منی
 ہیال ۽ مال ہم اینچونہ لوٹیت کہ من دات مکناں۔ ۽ جائزیں مال آئی ۽ حق انت۔ ۽
 من آئی ۽ دات ہم کناں۔ آلبس رسمی سورت ۽ دل ۽ شور کنت ۽ منی پٹہ ۽ دنت۔
 آئی ۽ پٹہ منی حق ۽ بیت۔ چیا کہ آئی ۽ دل چہ پیسرا گوں من انت۔

جاڑین

مزنیں پکرے حیالی ۽ رند، من دل ۽ ہبے سوڑگ کت کہ بلورے لوگ ۽ برواں
۽ گوں آئی ۽ دپ بکپاں، ۽ پدیم پدیم پدیمی گوں آئی ۽ وتی مہرے ہم درشان بکنان ۽ وتی
سورے واہگ ۽ ہم درشان بکنان۔

باز چارے بچارے پد، مرچکیں بیگاہ ۽ آئی ۽ لوگ ۽ شتاں۔ وش اتک ۽ ڈرہ
بات، بنگھی گپ ۽ ٹال ۽ چاواوی ۽ پد، من گوں آئی ۽ گشت کہ من تئی گراہاسیں
کاری ۽ اتکگاں۔

”ہاسیں کاری ۽ اتلگئے؟ باریں تئی کارچی انت؟“ آئی ۽ پد بچکندگ
ڈرائینت۔ بلئے من مارت کہ گشتے زانا پچ حیران نہ بوت۔ گشیدگا آئی ۽ ہلکت
چہ پیسرا جنگ ات کہ من چیا اتکگاں۔

”من وتی کارے واگشان۔ بلئے اُمیت انت کہ منانا اُمیت نہ کنئے۔“
من پد واہگ ۽ اُمیت آئی ۽ نیمگا چارت ۽ گشت۔

”اگن ہنچیں کارے کہ گوں من بوت کنت، گڈا بلکیں من جہد بکنان۔“ آئی ۽ منی
چمانی تو کا چارت ۽ بچکندت۔

چرائی ۽ حبر، چارگ، ۽ بچکندگ ۽ وشیں طرزے گشتے منی دل ۽ چم شیکل
بوت انت ۽ من پد ریدگی وتی چم آئی ۽ چمانی تو کا سک دات انت ۽ پد دوستداری
ڈرائینت:

”بچار! تو یک سر پدیں مردے۔ اگن اُرتی ۽ بچارے، گڈا شتری
۽ سرے مارے کہ منیگ ۽ تئی پکرے لیکہ یک انت۔ چست ۽ ایریک انت۔ پسندے

ہونک ء نوروز ء ڈول ء باز روائیست، چیا کہ آئی ء یک نوکری یے۔
 بلئے آئی ء ایچوز رالم ء است کہ منی المی ہاجتاں پورہ کت بکنت۔ پدامن وت ہم
 بے زرنہاں۔ زند ء دائمی ہمراہی ء سُورت ء من وت ہم وتی ہاجتانی پورہ کنگ ء
 باترا ہرچ ء درچ کت کناں۔ ء لوگ ء ہاجتانی پورہ کنگا ہم کمک کت کناں۔
 ہونک ء یک مزنیں شری یے ہمیش انت کہ آپہ منی پہازگ ء وتی ہوناں ہم
 ریتک کنت ء وتی جان ء ہم قربان کت کنت۔ ء آئی ء یک دگہ مزنیں شری
 یے ہمیش انت کہ آئی ء پکر ء حیال گوں منی پکر ء حیالاں سک نزیک انت۔ آمنی
 ڈول ء جندی ء راجی آزاتی ء منوگر انت۔ ء وتی پکر ء حیالاں پہ بے کن ء کان
 درشان ہم کنت۔ آہم، ہر جا گہے کہ موہے برسیت۔ پمیشا آئی ء جان ہم حطر ء
 توکا انت۔ یک ء دو براں ایف سی ء نزیکیں مردماں آئی ء رایہہار ہم داتگ ء
 دیتر ابگندے ایف سی اہلکار آئی ء آوازجن انت ء گار ء بیگواہ بکن انت ء یک
 روچے آئی ء جون ماں ویرندگانیں جا گہی ء دور دیگ بہ بیت۔ ہونک ء زند ء
 ہمراہی ء سُورت ء من بے بلا جنوزام بوت کناں ء من زوت جنوزام بوہگ نہ
 لوٹاں۔ ء جاڑین یک لبزانے، یک شریں آزمانک نویس ء گدار نویسے۔
 آئی ء مالی جاور بگندے نوروز ء وڈ ء مہ بنت بلئے چہ ہونک ء مالی جاوراں گہتر
 انت۔ آمنی مالی ہاجتاں ہم پورہ کت کنت ء منی ہپازت ء ہم کت کنت۔ اگن
 یک نہ یک سنوبی ء منی نوکری بروت، پدا ہم مناہچ چیز ء گٹ نہ کنت۔ چریشی ء
 ابید، من سدکاں کہ دائما گوں من وپادار بیت۔ منی سراہیسہ کنت ء منامنی تب ء
 چست ء ایرانی روء آزاتی ہم دنت۔ آئی ء مستریں شری یے ہمیش انت کہ
 آگوں من پورہیں پکری ء لیکہی ہم دپی داریت۔ آجندی آزاتی، راجی آزاتی ء
 دیروی پسندی ء منوگر انت ء من ہم ہے چیزانی منوگراں۔ اے بابت ء آگوں

نوروز

آئی ۽ رُو ۽ دم گوں من پیسری ڈول ۽ شُر انت۔ رندا من ڈیک وانہ
 وارنگ، بلئے پہ ایس ایم ایس منے رابطہ آست انت۔ ۽ ہر وہدے کہ من ایس
 ایم ایس دیم دیاں، آپسہ ۽ دنت۔ ۽ آہم شُر یں وڈی ۽ دنتے ۽ برے برے مہر ۽
 دوستی لبرہم کار مرد کنت۔ آئی ۽ وتی دل منادا تک۔ نوں بگندے ۽ ہیہ حیاں ۽ بہ
 بیت کہ وتی جندہ ۽ چوں منی دست ۽ بدانت۔ وتی زندہ ۽ چتور منی انان ۽ بدانت۔
 وتی جندہ دست ۽ دیگ آسانیں جبرے نہ انت۔ وتی زندہ انان ۽ دیگ سکلیں
 گز انیں کارے۔ پریشاد دل ۽ شور کنگ ۽ ہم، وہد لگیت۔ بگندے اے بابت ۽
 آگوں وتی نزدیک تریں مردماں ہم، شور ۽ سلاہ بکنت۔ دانکہ رندا آہم گلہ مکن
 انت۔ ہو، اے ڈول بوت کنت۔ اے ڈول الم ۽ بیت۔ باز جنک پیسراوت
 پسہ دنت ۽ رندا گوں وتی نزدیک تریں مردماں ہم شور ۽ سلاہ کنت۔ بلئے باز جنک
 چہ پسہ ۽ دیگا پیسراوت وتی نزدیک تریں مردماں شور ۽ سلاہ کنت۔ بگندے آدمی
 تہر ۽ جنکے۔ ۽ پسہ ۽ دیگا پیسراوت وتی نزدیک تریں مردماں شور ۽ سلاہ کنت۔

لائکیں جنک چشیں چیزءِ ارزشت نہ دنت۔ بلکیں منی ایدگہ باسیتاں گیشتر
ارزشت دنت۔ آلمامنی زندءِ دانچی ہمراہ بیت۔ الما مناوتی زندءِ دانچی ہمراہ
کنت۔ بس چیزے مدتءِ توکا، زندءِ دانچی ہمراہیءِ بابتءِ، وتی پیسہءِ دنت۔ ءِ
آسہت منی زندءِ وشتریں سہت بیت۔

بلور

من سے نینانی بارہ باز چارہ بچا کتنگ۔ کم باز جست و پرس ہم کتنگ۔
 نوروز ایف سی و ہاسیس مردے۔ ایف سی و موٹلاں سواریت و ایف سی و لوٹنگیں
 مردمانی لوگ و جاگہاں پیش داریت۔ آہانی کوٹی و تہتاں پیش داریت، و آہاں
 گراہینیت۔ آوارجنانیت۔ گشائینیت۔ ہر مرد و سہرا آئی و مکسد و زر رسیت۔
 اشکنگ ہاسیس مردی و سہرا آئی و لک لک کلدار ہم رسیت۔ اے سورت و گدا
 سہرا آئی و چوں یلہ دینت؟ ہمیشا مرچاں آگند و مگند و سہرا انت۔

ہونک جندی آزاتی و راجی آجوتی و بابت و سکت دل پہک و ااست
 انت۔ بلتے مرچاں سکت ریس ہم گندگ بیت۔ راجی آجوتی و ہاترا نئے آوتی مال و
 پرواہ و کنت۔ نئے و ہدے پرواہ و کنت۔ نئے نوکری و پرواہ و کنت۔ نئے جان و
 پرواہ و کنت و نئے دگہ چیز و پرواہ و کنت۔ پرے مکسد و برے برے ہنچو پہ
 بے پرواہی جبر و کار کنت، کہ حطر ہمیش بیت، کہ اند و ناند ایف سی یادگہ سرکاری
 ایجنسی یے آئی و آوارجنت و بارت و پدا آئی و جون ویرنگا نیں جاگہی و کپیت۔

جاڑین پہ جندی آزاتی، راجی آجوتی و اشتراکی بند و بوج و باز دل پہک
 ہم ااست انت و اے رد و نرند اس ہم نہ انت، ہر جبر و کار و پہ گوم و موہے کنت،
 بلتے آپیر مردی و منی پت و ہمسرو بیت۔ چیا کہ منی عمر بیست و پنج سال انت،
 و ہدے کہ آئی و عمر شست سال و بزر انت۔ آئی و چہ وتی نرم تی و پیری و سنوب و
 کشگ و حطر چرادوینیاں کمتر انت۔ بلتے وت زوت مرگ و حطر باز گیشتر
 انت۔ اے رنگ و گدا منی پیسلہ چے بہ بیت؟ اے بابت و منانگت باز چار و
 بچار کنگ لوٹیت۔

نوروز

زندہ دائمی ہمراہی ء رند بگندے چرائی ء دوسوب برسیت۔ یکے وا آئی ء
 ہمراہی ء سوب انت کہ منی دل ء مراد انت ء دومی گول ایف سی ء دست ء سپاہی
 انت کہ چریشی ء مالی پاندہ بازرسنت کنت۔ آأمیئت انت کہ منی سلاہ ء سرء منی
 ڈول ء گول ایف سی ء نزکی کنت۔ اے پرائی ء گرانیں کارے ہم نہ بیت۔ چہ
 جنین آدمیں سُبکیں کارگرگ بیت ء چہ سُبکیں کارء ہم زربازرسیت۔ یک
 حسابی ء بزاں وزیپہ یے کہ رسگا انت۔ ء چُشیں وزیپہ ء کئے یلہ دَنت؟ زانا
 گزالبے اگلے یلہ یے بد انت۔ یکے دوینانی پگاربت ء دومی دوینانی دستانی
 سپائی۔ مازوت سکت ازگارہیں۔ بندات ء کراچی ء فلیٹے بہا زوریں کہ اگن ادا
 پمناحطہ بے بہ بیت، گڈا ہمانگورونیں۔ ء پد اکم کم ء گوادر، کونٹہ ء اسلام آباد ء ہم
 لوگ ء جاگہ زورگ ء جہدء کنیں۔ انوں منی سواری پرپٹے۔ سورء رند، شتریں
 موٹلے ہم زوریں۔

من لوٹاں کہ زندہ پوہشی ء آرام بگوزیت ء وش ء آرا میں زندہ ء استاباززر،
 شتریں لوگ بانک ء شتریں لوگ ء جاگہ الھی انت۔
 آگوں من باز مہداریت ہمیشا اُمیئت انت کہ گوں من سور ہم کنت، ء
 سورء رند زیات ازگار بوگ ء واستا منی شور ء سلاہاں ہم گپیٹ۔

ہونک

منی واہگ ہمیش انت کہ دیمترا کوہء برواں ء راجی جنزء وتی کردء پیش
 بداراں۔ منی سرء راج ء پرزے اُست۔ وتی راجی پرزء سرجم بکناں۔ ء منی نبیت
 ہمیش انت کہ سورء رند، آئی ء کوہء بران گوں۔ رندا گوں سنگت ء ساریاں شورء
 سلاہ کناں، گڈ اپگائی ء مالوم بیت، کہ باریں آئی ء من وتی ہمراہی ء برت کناں،
 یا آجتا دیم دنیگ بیت، پہ جنین آدمانی لشکرء۔ منی حیاں ء ہنچیں سورتے الما
 پیدا کنگ بیت، کہ آ، یاوا، منی ہمراہ بہ بیت، یا گڈ ابرے برے گوں آئی ء
 ڈیک ورگ ء یکجا گہی ء موہ برسیت۔ من ء آ، ہم پکریں ء گوں یکے دومی ء مہرء
 دوستی داریں، ہمیشا گیشتر گمان ہمیش انت، کہ منے سور بیت، ء سورء رند، کوہء
 روگ ء بابت ء آ منی شورء سلاہاں ہم گپیت۔ اُمیت ہمیش انت کہ منے زندء
 سبب سرجم بیت ء بلوچستان یک آزاتیں ملکہ جوڑ بیت۔ ء کم کم ء چہ وتی بازیں
 وسیلہ ہانی برکت ء یک ازگاریں ملکہ ہم جوڑ بیت۔ اگن ایڈول بوت، گڈا منے
 کتگیں کار ء کرد ہم شرتر ء گیشتر منگ بنت، مارا ہاسیں بستار بیت ء منے نام
 ہرنیمگا جکسیت۔

جاڑین

منی حیا لء؁ منیگ ء آئی ء سورء ہاسیں اڑ ء جبال نہ بیت۔ بندات ء
 بلکیں تا چیزے مُدت ء آتو کو بہ بیت؁ بلتے و ہدے شتر پکر ء حیا ل کنت؁ گڈ ارندا
 منیت۔ چیا کہ آسر پدیں مردی ء سر پدیں مردمانی گورء پہ مہر ء سورء ہچبر ء ہچ
 ہندء اتج لمٹ نہ بوتگ ء دنیا ء چشمیں مثال ء کمی نہ انت۔ چو کہ برٹرینڈ رسل ء
 چل ء نہہ سال ء عمر ء گوں بیست ء شش سالی پٹریسیا رسل ء سور کت؁ کہ آئی ء
 سیمی لوگ بانک ات۔ ء ہشتاد سال ء عمر ء گوں پنجاہ ء دوسالی ایڈتہ فنج ء سور کت؁
 کہ آئی ء چاری لوگ بانک ات۔ ہے ڈول ء استاد نذر حسین ء شست سال ء عمر ء
 گوں نوزدہ سالی عارفہ صدیقی ء سور کت؁ ء مستریں مثالے احمد محمد ڈورے بیگ
 انت کہ یک سد ء دوازدہ سال ء عمر ء گوں ہبدہ سالی صفیہ عبداللہ ء سورے
 کتگ؁ کہ آئی ء ششمی زال انت۔

سورء رند؁ من ء آعلمی؁ لبز انکی؁ چا گردی ء سیاسی پڈاں ہم شور ء ہم کار ہیں۔
 بلکیں آئی ء تنی و ہدی ہاسیں لبز انکی چیز نبشتہ نہ کتگ؁ بلتے اُمیت انت کہ چہ منی
 اثر ء چیزے نہ چیزے نبشتہ کنت۔ دگہ لبز انکی چیز نبشتہ کنت؁ یا نہ کنت؁ بلتے
 رجانک بلکیں بکنت۔ ء لبز انک ء رجانک ء ہم مزینیں بستارے است۔

سیاسی چست ء ایراں پہ ہوری بہر زوریں۔ مہلوک ء پکری ہیلکاری ہم
 دی نیں۔ ء عملی سر ء پُرانی نیمگا ہم دلگوش گور کنیں۔ پدا ہم ہرچی کہ کنیں پہ ہوش ء

گوش کنیں۔ منے جہد ہمیش بیت کہ منے راج ء ڈیہہ ء یک آرات، روژنہ ء
وشحالیں منز لے برسیت۔

گوں مامڈی ء وسیلہ بے کچ ء کس اس ء آست۔ اگن اے سچہ پہ وڈ ء پیم
کار مردکنگ بہ بنت، گڈا منے ڈیہہ دنیا ء دیروتیریں ڈیہانی سرپ ء ہوار بیت۔ ء
منے راج پہ ہچ چیز ء کسے چمدار نہ بیت۔ بلکیں انگہ دگرانی گم کا کت کنت۔

بلور

ہر سنبھانی تو کا لہتیں ہنچیں چیز آست، کہ مناسک دوست بنت۔ ہمیشہ
 منا گوں ہر سنے نیماں باز مہر دوستی آست۔ چو کہ نوروزء گلڈ، ہونک ء کانپول ء
 جاڑین ء دماغ سک دوست بنت۔ برے برے من خیال کناں کہ اگن من
 بلا ہیں سر جنے بہوتیناں، گڈ امن نوروزء گلڈ، ہونک ء کانپول ء جاڑین ء دماغ
 چراہانی آدگہ آزاہاں کشنت انت ء وت ماں وت ء جوڑدات انت ء دگہ
 مردے کت انت۔ ء گوں ہما مردم ء وتی پور ہیں زندگوازینت۔ چیا کہ گوں آ
 مردم ء منا بے کساس مہر دوستی بوت۔

مرچاں ادا سبھیں زندء سک کم مردیں آدم گوازینت کنت۔ چیا کہ
 زندء قدرتی سرجمی ء پیسر آکشگ بنت۔ بلئے تنی و ہدی چشیں جنین آدم باز
 گیشتر انت کہ وتی سبھیں زندء گوازینت بکن انت ء زندء قدرتی سرجمی ء پد،
 بیران بہ بنت۔ ہمیشہ من اُمیت کشاں کہ بلکیں من ہم چما جنین آدماں یکے
 بباں ء وتی سبھیں زندء گوں وتی مثالی مردیں آدم ء گوازینت بکناں ء وتی
 زندء قدرتی سرجمی ء پد، بیران بباں۔

اے چونیں اجبیں حیا لے کہ برے برے منی دل ء پاد کنتیت۔
 چرے خیال ء برے برے من وت حیران باں۔ بلئے ہنچو مالوم بیت کہ
 اے خیال ء بنیات واہگ انت۔ ہنچیں واہگ کہ چہ دل ء چست
 بیت، گڈ اچرائی ء بنیات ء اے خیال ہم چہ دل ء چست بیت۔ منی دل ء

واہگ زانا ہمیشہ انت کہ مناپہ وتی زندہء دائی ہمراہی ۽ ہنچیں مثالی
مردیں آدمے دست بکپیت، کہ آئی ۽ گلڈ چونوروز ۽ گلڈ ۽ پیم ۽ مزن بہ
بیت۔ آئی ۽ کانپول چو ہونک ۽ کانپول ۽ ڈول ۽ ڈولدار بہ بیت ۽ آئی ۽
دماغ چو جاڑین ۽ دماغ ۽ وڈ ۽ تیز بہ بیت۔

نوروز

مرچاں لہتیں مردم مناد گہ وڈیں نذری ء چاریت۔ بگندے آزاگا انت کہ من چہ اے آروائی ء ابید، پہ ایف سی ء ہم کار کنگا ہاں۔ یا بگندے اے بابت ء پگانہ انت، بلتے شک کنگا انت۔ اگن چیزے درآمدیں مردم زانت، یا شک کنت و احیر انت، بلتے بلور باہد انت چہ سور ء پیسر مزانت ء شک ہم مہ کنت۔ سور ء رند من وت آرام ء سر ء ہنچیں وڈی ء آئی ء حال دیاں، کہ آہوش بییت، بلکیں وش ہم بہ بییت ء وت اے کار ء منی ہمراہ ہم بہ بییت۔ گمان ہمیش انت کہ سر مچار اے بابت ء منی سر ء شک کنگا انت، پیمیشا تر سینگ ء ہاتر ء منی سر ء گوٹڈیں اُرشے کتگ اتے۔ بلتے اگن آسڈ ک بہ بنت، گڈا مشکل ء منا زندگی ء بلینت۔ منی جہد آئندہ ء ہمیش بہ بییت کہ منی اے کار ء بابت ء کس سر پدمہ بییت، ء اگن کسے شک کنگا انت، گڈا آئی ء شک ہم دُور بیہنیت ء اگن کسے پکا انت، گڈا آئی ء پگانی یکبرے پہ شک ء بدل بہ بییت، ء پدا شک ہم دُور بیہنیت۔ چیا کہ اگن مردم سر پد بہ بنت، گڈا آخر کہ بلور ء ہم حال رسیت ء آگوں من بگندے سور ممکنت گوں۔ ء بگندے منی جان ء ہم گیشتر ہتر بہ بییت ء سر مچار منا بکش انت۔

ہونک

گوستگس روچاں انسانی حقوق ۽ ادارہاں لہتیں ہنچیں بلوچانی گلگد ارچاپ
 ۽ شنگ کتگ ات، کہ ایف سی ۽ لہتیں دگہ سرکاری ایجنسیاں آوارجنگ ۽ گار ۽ بیگواہ
 کتگ انت ۽ پداباریں چونی ۽ یلہ اش داتگنت۔ چوکہ ڈاکٹر جینند، ڈاکٹر نوہان،
 لشکران رئیسانی ۽ بوہیر بادینی۔ چراہانی گلگد ار اں ایف سی ۽ ایڈگہ سرکاری
 ایجنسیانی آوارجنگ ۽ گار ۽ بیگواہ کنگ ۽ وتی ٹارچر سلائی توکابند کنگ ۽ وڈوڈیں
 اذیت دیگ ۽ وڈوڈ ۽ پیم ۽ کسہ ۽ آیات پدربنت۔ چراہانی جبراں ہے زانگ بیت
 کہ ایف سی ۽ ایڈگہ سرکاری ایجنسی پیسراوا جاسوس سرادینت، ۽ پداجا سوسانی
 ہمراہی ۽ شپ ۽ وہدے گوں بے حساب موٹل، مردم ۽ سلاہاں لوگاں چپ ۽ چاگرد
 کن انت، چہ پسیلانی سربرادور کن انت، لوٹنیتگیں مردمانی کوٹیاں پتر انت ۽
 آہانی سر ۽ پہ بوٹ ۽ سلاہ تشد کن انت ۽ آہاں چہ واب ۽ پادکن انت۔ پداہریگی ۽
 سر ۽ سیاہیں پیلکے مان لگوشنت۔ آئی ۽ دستاں پشت ۽ بند انت ۽ آئی ۽ پہ بوٹ ۽
 کنداک جنان بنت ۽ ڈن ۽ در کن انت۔ اے نیام ۽ آلوگانی دروازگ ۽ الماریاں
 پروشنت۔ زر، سہر، سلاہ، ڈاکومنٹ ۽ دگہ ہر پیس میں قیمتی چیزے دست بکپیت،
 آہاں پلنت ۽ بر انت گوں۔ بلکیں لوگانی فریج، ٹی وی ۽ کمپیوٹراں ہم پلنت ۽ بر
 انت گوں۔ گپتگیں مردماں چست کن انت ۽ ٹرگانی توکامانبر کن انت ۽ اودادیم
 پہ چیر واپیں انت ۽ پوت ۽ بر انت۔

پیسرا آہاں وتی نزیکیں کیمپاں برانت ء ٹارچر سلاں بندکن انت ء وڈ
 وڈیں اذیت دینت۔ ء آہانی سرء تشددکن انت۔ ء پدا باز براں آہاں دوریں
 کیمپاں برانت ء ہمودء ٹارچر سلاں بندکن انت ء وڈ وڈیں اذیت دینت۔
 آہانی سرء تشددکن انت۔ آہاں برے دیر دیرء ورگ نہ دینت۔ برے دیر دیرء
 آپ نہ دینت۔ برے دیر دیرء ایوکی ء آماج کن انت۔ برے دیر دیرء
 اوشتارین انت۔ برے دیر دیرء آپ دست ء نہ برانت۔ آہاں گوں پنکھاہاں
 دزنجنت ء لٹ دینت۔ گوں درچکاں درنجنت ء لٹ دینت۔ چٹاں مریج مان
 کن انت۔ دیر دیرء وپسگ ء واب کپنگا نیلٹت۔ زمستان ء سارتی ء سرء دور
 دینت۔ گرماگ ء گرمی ء سرء چگل دینت۔ ورگانی توکا زہرمان کن انت۔ گوں
 جنین آدمیاں وت ہم بدپیلی کن انت ء آہانی ہمراہ ء پججاروکاں ہم گوں آہاں بدپیلی
 پرما انت۔ مردین آدم ء جنین آدم ہر دکانی آزاہاں بجلی ء کرنٹ ہم دینت۔

اے ڈرہ۔۔۔ اذیت ء تشدد ء ٹرسناک ء حطرناکیں وڈ ء پیم انت۔
 گوں منے ڈولیں نزوریں بچکاں کجاسگ بنت۔ زوت گوں بلورء سور بہوتیں ء
 من ء آچدادیم پہ کوہ ء بُشتیں شترآت۔ بلے آوا انگہ پسہ دیگانہ انت۔ ہو، انگہ
 پسہ دیگانہ انت۔ نزا ناں پرچہ؟

جاڑین

8 مارچ ء اتیج آرسی پی ء بند ء بوج ء جنین آدمانی میاں اُستمانی روج

ایس پی اوہال ء دارگ بوت۔ من ء آہردکاں گشتانک دات۔ آئی ء وٹیں طرز ء

وش ء ماناداریں جبر مردمانی دل ء ارواہاں ایرکپت اُنت۔ آئی ء ہر جبر ء سر ء ہال چہ

چاپ ء جکسنت۔ پہ ہنچیں بے دروریں جنکی ء واہگ ء من وت ء پیرکتگ۔ سور ء

لائک وامن ہژدہ بیست سال ء عمر ء بوتگاں۔ بلتے کم ء گیش چلّ سال پہ ہنچیں

کاڑی ء رہچاری ء گوازینتگ۔ من متاں کہ مرچاں ڈیہہ ء جاور چونہ اُنت کہ مردم

پہ مہر ء دوستی ء وہد زوال بکنت، بلتے چُشیں جاوراں زند ء دائی ہمراہ ہم ہنچیں لائکیں

مردمے بہ بیت، کہ مردم گوں جاوراں الکا پی ء دیم پہ دیم بوت بکنت۔

منا گوں راجی جُنز ء پکری ء لیکہی سیادی یے اُست۔ ء من لوٹاں کہ اے

رد ء یک شتریں کردے پیش بداراں۔ ء چشیں لائکیں زالی ء ہمراہی ء من وتی

کرد ء شتر تریں رنگی ء پیش داشت کناں۔

ہے جاوراں، وہدے آئی ء پسہ ء دیگا دیر کُت، گڈازی من آ ایس ایم

ایس کت ء جست کت کہ ”اگن تو اجازت دے، گڈاشمنے لوگ ء پٹو گوا جار دیم

دیاں۔“ بلتے آئی ء ہے پسہ دات کہ:

”انگہ سبر بکن۔“

باز مردم ءے چه من جُست کتگ که تو سُور پر چه نہ کنئے؟ من دگہ دگہ پیئہ
 داتگ۔ بلئے راستیں جبر ہمیش انت کہ منا وتی پکر ءے لیکہ ءے روء وتی پسند نہ رسیتگ۔
 من وتی چیزے پسند الما دیستگ۔ بلئے آہانی سُورگوں دگراں بوتگ۔ اگن منی
 اے نوکیں پسند ءے منت، گڈ امنی سُور بیت۔ وتی عمر ءے پشکپتگیں بہر ءے پہ وئی ءے ایمنی
 گوازیناں۔ ءے وتی پکر ءے لیکہ ءے روء شرتر کار ہم کناں۔

بلور

سرکاری ادارہ، سرمچارانی جنگ تیز بوتگ، دیمتر، انگہ تیز تر بوگ، گمان انت۔، دوئیں نیمگاں کشت، کوش ہم گیشتر بوتگ، دیمتر، انگہ گیشتری، گمان انت۔ چشیں ترندیں جاوراں نوروز، ہونک باریں تا کدین، رکت۔ چیا کہ ہردک وتی راہاں سک تیز روگا انت۔ نوروز زوتاں زوت ازگار بوگ لوٹیت۔، پرے ہاتر، چہ سرکاری ادارہ بانی مخبری، ہم چک، پد بوگانہ انت۔ وہدے کہ ہونک سرمچارانی بیسہ، دست، آرگاسک، اشتاپیگ، انت۔، پرے مراد، پہ باز جوش، جبرہ کارکنگا، انت۔، ہج ڈولیں پہریزنہ کنت۔ باریں سرمچار چشیں بد پہریزیں مردم، سر، چہ کچ، بیسہ کن انت۔

اے جاوراں ہنچیں مردم رکت کنت، پہ راج، مردم گرمی، ہاسیں کار، حذمتے کت کنت، کہ پہ شریں وڈ، پیم، ہوش، گوش زند، بگوازینیت۔ نئے کہ بازیں تماہے بداریت، نئے کہ پہ گنوکی، الگری دیماروگ، بلوٹیت۔، اے ڈولیں مردم من سک کم گندگاہاں۔ وہدے کہ جاڑین چمے ڈولیں مردماں یکے۔ بلنے ارمان کہ نوں پیر بوتگ۔، باریں تا کدین، زندگ بیت۔

نوروز

لہتیں دَمکھ نہیں پرپٹ سوار مرچاں منی سراپا انت۔ زیکیں نیمروچ ء کہ
من چہ شہر ء دیم پہ لوگ ء روگا اتاں، گڈا آ منی رندا ہم کپت انت، ء من وتی
رکیننگ ء ہاتر ء اے دَمک ء پرادَمک ء تچان تچان ء وتی لوگ ء بدل ء سیادی ء
لوگ ء پترتاں ء وتارا چیردات۔ آ بگندے منی لوگ ء نیمگاشنگ انت ء منا
شوہازے کتگ۔ بگندے تادیر ء لوگ ء چپ ء چاگرد ء ہم منا شوہازے کتگ۔
سجہیں روچ ء من سیادی لوگ ء جلدنتاں۔ سُبَارگ ہم ہمودا کت ء پداشام ہم۔ ء
لوگ ء مردم ٹیلپون ء سر ء بس حال دات انت، کہ من وٹ ء گیگاں۔ بلتے لوگ ء
کے دیر ء کاہاں۔ پمَن دل تیر کہ مہ بت۔ ء پدا دوشی شپ ء و ہدے لوگ ء
شناں۔ چرائی ء رندا، انگت ء چہ لوگ ء درنہ بیتگاں۔ ء لوگ ء یک باسیں
کنڈی ء زُرگرتگ ء ٹپنتگاں۔ انوں دومی نیمروچ انت۔ سہبیگ ء تانوں ہے
حیالاہاں، کہ نوں باریں اے مردم منایلہ دینت، یانا؟ ء ادا من تاکدین ء
چریشاں چیر بوت کناں؟ ء اگن ادا چیر بوت نہ کناں، گڈا چوں بکناں، یا کجا
بُرواں؟ اگن چرے ہند ء در بیباہاں، گڈا بگندے برگاں۔ بلتے اگن چرے ہند ء
در بیباہاں، گڈا کجا بُرواں؟ ء پدا بے بلوریگا من چوں دگہ جاگہ بُرواں؟ منی حیال ء
اگن بلور بہ منیت، گڈا من ء آسور کنیں ء دگہ شہری ء روئیں۔ یادگہ شہری ء
روئیں ء ہمودا سور کنیں۔ ہنچیں شہری ء کہ اوداما چہ وتی ادارہ بانی نیمگابدل کنگ بہ
ہیں۔ باریں آئی ء جُست کناں کہ وتی گڈی پیسلہے کتگ، یانا؟ گوں من سُر

کنگ ء دگہ شہری ء وتی بدل کنائیننگار از یگ بیت، یانا؟ اگن آراز یگ بہ بیت،
گڈامنادوسوب رسیت۔ بلئے اگن آراز یگ ببیت، گڈامناچے کنگ لوٹیت؟
آیا بے آئی نیگا دگہ جاگہ روگ لوٹیت، ہاس پہ وتی جان ء رکمیتنگا، یانا؟ آیا بے
آئی ء گندگامن تاہیر گیت کناں؟ ادا اگن گوں آئی ء سُورنہ بیت، گڈاکم چہ کم
برے برے آئی ء گندگ وانصیب ء بیت۔ بلئے آیا آئی ء گندگ ء ہاتر ء وتی جان
ء قربان کنگا تیار بباں؟ چیا کہ نوں اے جبر واکم ء گیش پکا انت، کہ ادا جگ ء
سُورت ء منا وتی جان قربان کنگ کپیت۔ منانوں چرائی ء جست کنگ لوٹیت۔
ہو، چرائی ء الما ء جست کنگ لوٹیت۔

ہونک

سُہمی مہلہ تنی و ہدی من انگہ واب بیتاں، کہ انا گہا موبائل ء تو اراء منا پاد
 کُت۔ و ہدے من چم پیچ کُت انت ء موبائل گوش ء کُت، گڈ اترندیں
 گالوارے گوش ء کپت۔

” بچا! تو بزاں نر میں جبر ء سر پد نہ بے؟“

” چیا زانا؟“ من پہ ہیرانی پیسہ دات۔

” چیزے مُدت ء پیس من ترانہ گشتگ ات کہ گوں سر مچاراں نر یکی مکن؟“

” گڈ من زانا گوں آہاں چونیں نر یکی کُتگ؟“

” تو پر اہاں کار ہم کنگائے، ء پر اہانی ہمراہ داری ء کوہ ء روگا ہم دلما نگئے۔

“ ء پدا ہما ترندیں گالوار گوں بیہاری ء گوش ء کپت۔ ” جبر دار! دگہ پر اچشیں

حیال ہم نہ دارے۔ اگن نا، گڈ اپٹو حیر نہ بیت۔ ” ء چریشی ء پد، گالوار بند بوت، ء

من پکر ء کپتاں، کہ نوں چوں بکناں؟ تنی و ہدی کوہ ء مردم و امنا کوہ ء لوٹگ ء نہ

انت، ء اگن بلوٹنت، گڈ اے بلور ء من چتور بُرواں؟ آوا انگہ وتی گڈی پیسلہ ء

کنگانہ انت۔ ء اگن وتی گڈی پیسلہ ء بکنت، گڈا آپیسلہ باریں منی حق ء

بیت، یا نا؟ منی حیال ء منا یک رندے پدا چرائی ء جُست کنگ لوٹیت، کہ باریں

نوں تنی بیت چی انت؟ منی واجان حطر ء تو کا انت۔ من ادانشت نہ کناں۔ اگن

گوں تو سُور بہ بیت، گڈ اتئی ہمارا ہیء دگہ جا گے روگ لوٹاں۔ اگن کوہء مردماں
مارالوٹت، گڈا کوہء روئیں، ء اگن آہاں مارانہ لوٹت، گڈاشور کنیں کہ کجا بروئیں،
کہ حطر مہ بیت۔ من چرائی ء جُست کناں۔ الما جُست کناں۔ آئی ء گوں من
سُور کنگ، یا نہ کنگ ء گڈی پیسلہ الما کنگ لوٹیت۔ ء وتی گڈی پے۔ الما
دیگ لوٹیت۔

جاڑین

بلوچ مزاحمتی گل ۽ سرکاری ادارہ وتی وتی رپک ۽ رہنداں کار مرد کنگا
 أنت، ۽ یلے دومی ۽ گٹ کنگ ۽ نزور ترینگ، ۽ وتی واره راست کنگ ۽ دیما
 روگ ۽ وسیں جہد ۽ أنت۔

بلوچ مزاحمتی گلاں بلوچانی آبادی ۽ کمی ۽ سنوب ۽ پوتی کاز ۽ ہاتر ۽ گوریل
 جنگ بنا کنگ ۽ پدا کم ۽ ماں کلگی ہنداں مان شانگ ۽ شہری ہنداں چپ ۽
 چاگردکنان أنت۔ ۽ چینی طرز ۽ آشوب دیما آران أنت ۽ بلوچستان ۽ بلوچ ہنداں
 گران أنت۔ چینی آشوب ۽ بلوچستانی آشوب ۽ مسترین ہنکی تپاوت ہمیش انت،
 کہ چینی آشوب گیشتر دہکاناں آورتگ، وہدے کہ بلوچستانی آشوب سجھیں
 برزی، جہلی ۽ درنیامی تہبگانی گچینی بہرانی بڈ ۽ انت۔

سرکاری ادارہ وتی جند ۽ وتی نپ ۽ پاندگانی رکینگ ۽ ہاتر ۽ مسترین
 شہرانی توکاچ بوان أنت، تا کہ پیسرا آشہراں بہ رکین أنت، ۽ پدا کم ۽ وت ۽
 گیگ تر بکن أنت ۽ کلگی ہندانی سر ۽ اُرش بکن أنت۔ دوئیں تاکت وتی وتی
 ہنداں راج کنگ ۽ جہد ۽ أنت۔ ۽ وتی وتی ہنداں یلے دومی ۽ مخبراں جنگ ۽
 کشنگا أنت۔ تا کہ یلے دومی ۽ ہال رسانی تاکت ۽ نزور بہ ترین أنت۔ ۽ وتی
 واره راست تر کنان بکن أنت ۽ دیما روان بہ بنت۔

اے جاوراں مناوتی کرد پدماں پداچارء چکاس کنگ لوٹیت۔ آئیء
 نزوری در کنگ لوٹنت۔ آچہ شرء شرتر کنان کنگ لوٹیت۔ ء گوں نوکیں جاورء
 آہانی لوٹاں ہمدپ کنان کنگ لوٹیت۔ اے ردء چہ وتی آزمانک نویسی، گدار
 نویسی، لیکھی سرکل ء چاگردی سُرء پُراں الکا پی ء کارگرگ لوٹیت ء چریشاں ابید
 وتی کردء نوک ء نوکتریں پھنات ہم درگیجگ لوٹنت ء آہانی سرء ہم کارکنگ
 لوٹیت۔ بلورء زندء دائمی ہمراہ داری کنگ ء نہ کنگ ء پیسلہ ہم منی گمان ء زوت
 دیما کئیت۔ باززوت بلکیں دیما میئیت، بلئے باز دیر ہم نہ کنت۔ ء اگن آکے
 دیرء انگہ تو کو بوت، گڈامن پدا آئی ء ٹوہیناں۔

آئی ء زندء دائمی ہمراہ بوگ ء نہ بوگ، ہر دو سورتاں مناشری ء سرء چارء
 بچار کنگ کپییت، کہ منی کردچی ء چتور بہ بیت۔ گوں آئی ء ہمراہی ء چی ء چتور بہ
 بیت ء بے آئی ء ہمراہی ء ہم چی ء چتور بہ بیت؟ گیشتر اُمیئت ہمیش انت، کہ آوتی
 پیسلہ ء منی ہمراہی ء حق ء دنت۔ چیا کہ آوت رُژندار ء زانکار یں جنکی ء گیشتر
 پکری ء لیکھی ہم دپی ہم گوں من داریت۔ ء بنی آدم اُمیئت ء سرء زندگ انت۔
 پرچہ کہ پہ بنی آدم ء اُمیئت دنیا ء مستریں تاکت انت۔ ء اُمیئت ء برکت ء بنی
 آدم زندگ ہم بوت کنت ء دیما ہم شت کنت۔

بلور

بلوچستان آسے روک انت۔ ہنچیں آسے کہ چاریں نیمگاں شنگ
 بوان انت۔ چرے آسے نئے مہلوک ء جان ہپازت انت، نئے مال ء نئے
 عزت ء آبرو۔ ء آسے یدول ء لڈک دیان انت ء دیما روان انت۔ برے
 برے من ہنچو ماراں گشتے زانا آسے الوت کنان انت، اہو، آسے الوت کنان
 انت، ء وتی زبان ء جار پڑینان ء گشان انت کہ ”من ہر چیز ء پیسلہ ء کنان۔
 پورہیں انسپ کنان۔ شر ء گندگ بہ بیت، نیک ء بد بہ بیت۔ گریب ء گہترین بہ
 بیت، بالادست ء زیر دست بہ بیت، یادگہ ہمے ڈولیں، درستاں جتا جتا کنان۔
 گوں درستاں انسپ کنان۔ درستاں برابر کنان۔ من ہر چیز ء پیسلہ ء کنان۔“
 بلے آہنچیں زبانی کار بندگا انت کہ آئی ء پہمگ آسان نہ انت۔ بلکیں ہر یکے
 آئی ء دگہ رنگی ء پہمگا انت۔ دگہ وڈی ء مانا کنگا انت۔ سر زاہر ء واہنچو مارگ
 بیت، گشتے زانا آہر چیز ء برباد کنگا انت۔ گڈاچیر اندری ماہناں کئے باور کنت؟
 اے ہنچیں سدک نہ کنگی جاو انت کہ کس نزانت کہ دیماچے بیت؟ یکے
 گشیت کہ آزاتی ء دور پیداک انت۔ دگرے گشیت کہ گلامی ء دور وڈان
 انت۔ ء چشمیں کس مزانتیں جاو ء جیڑبانی توکا یک بلاہیں تڑسے چاریں
 کڈاں ماں شانگا انت ء منی جند ہم برے برے ہمے تڑسے ء آماچ بیت گوں۔
 ہمے تڑسے ء ستوب ء برے برے من پہ وت ء زند ء ہمراہی ء حاجت سک باز
 ماراں۔ بلے پہ منی زند ء ہمراہی ء واستاتی وہدی سے مردم ء وتی واہگ درشان
 کتگ انت۔ یکے سرکاری جاسوسے۔ دومی جذباتی آشوبی یے۔ ء سیمی پیریں

لبزانٹے۔ آخر چرے سے میناں من کیا را گچین بکناں؟ سرکاری جاسوس؟
 جذباتی آشوبی؟ یا پیریں لبزانت؟ من ہیراناں کہ چریشاں کیا گچین بکناں؟
 چیا کہ چریشانی تو کاکسی بابت؟ پہ سدکی، یا پہ زیاتیں اُمیت، اے جبر کشنگ نہ
 بیت، کہ آتا دیراں زندگ بیت۔ سرکاری جاسوس؟ زندچہ سر مچارانی نیم گاحطر؟
 تو کاکانت۔ جذباتی آشوبی؟ زندچہ چیریں سرکاری ادارہانی نیم گاحطر؟ تو کاکانت،
 پیریں لبزانت؟ زندچہ وتی دراجیں عمر؟ نیم گاحطر؟ تو کاکانت۔ آخر من
 چوں بکناں؟ منی درد؟ دواچی انت؟ آیا انتظار بکناں؟ بلے منی حیاں؟ انتظار؟
 واستا ہاسیں و ہد پشت نہ کپتنگ۔ سرکاری جاسوس یا زوت کشنگ بیت، یا گڈا
 چدا تچیت؟ دگہ جا گہے روت۔ جذباتی آشوبی یا زوت آوار جنگ؟ گار؟ بیگواہ
 کنگ بیت، یا کشنگ؟ دوردیگ بیت، یا کوہ؟ روت؟ ہمودا شہید کنگ
 بیت، یا گڈا دگہ ہندی؟ روت؟ پدا گندگ نہ بیت۔ پیریں لبزانت؟ ایشی؟
 سلامتی، یا زند؟ ہم، باز روت پشت نہ کپتنگ۔ اول وازوت مریت؟ اگن زوت
 نہ مریت، گڈا زوت معذور بیت۔ چہ چماں، یا چہ پاداں، یا چہ دگہ آزاہی؟ منی
 واستا چہ پشومانی؟ ابید دگہ ہچ پشت نہ کپیت۔ یا چہ پشومانی؟ گم، زوت مراں،
 یا گڈا چو باز بلوچ جنکانی ڈول؟ کلما نٹ ہاں، پے کلما نٹی پیر ہاں۔

نوروز

آہج پٿه دٺيگانہ آت۔ پميشاپہ نالاجي يک رندے پدامن پہ ايس ايم

ايس چرائي ء جست کت :

” نون توچے گُشٺے؟“

” جي يے بابت ء؟“

” مني زندء دائمي همراهي ء بابت ء“

” اشتاپ مکن۔“

” بازوهد گوست۔“

” انگه کٺے ودار بکن۔“

” نزانان باريں تا کدين ء منا ودار کنگ کپيت؟“

” بازو ديرنه لگيت۔“

” مهرباني بکن، نون وتي پٿه ء زوت بدٺے، که گون من زيات

ودار کنگ نہ بيت۔“

” شمرانت، من جهد کنان۔“

مني جان سک باز حطر ء توکانت، پڳائي ء زانگ نہ بيت کہ سر مچار پہ دل

منا اٺون بس ڏاه ء بيهارديگ لوٺنت، ياکشنگ لوٺنت۔ آمني جاسوسي ء سرء بس

شک کنکا آنت، ياسدک آنت۔ پميشامن سک باز ترسگاهاں۔ ء بازيس ترس ء

سٺو بء چو لوگ ء درنيا هگاهاا۔ ء لوگ ء يك چيرين ڪنڏي ء زڪرنگاا۔ ء
 رپورٽنگ ء ڪارء چمدا موبائل ء سرء ڪنگاهاا۔ اگن وٽي لوگ ء هاسين حطري
 ماراا، گڏاٽپ ء ڪائي نزڪيين سيادي ء لوگ ء پٿران ء چيرباا۔ هاس تريا
 جاسوسي ڪارواشپ ء وهدي بنت ء پري مڪسد ء پمئن موٽل ڪنيت۔ پدا هم اء
 پيم ء من تاا ديرء نشت ء چارت نه ڪناا۔ منا وٽي بدل ڪنا ڪننگ ء دگه شهري ء
 روگا، زيات دير ڪنگي نه انت۔ بلورء همراهي ء، يا بے بلورء۔ شرتروا هميش انت ڪه
 آمني همراه به بيت، چيا ڪه بے آني نيگا منا مشڪل ء آرام بينيت۔ بلٽے اگن بيرو
 بيرگا آراز يگ نه بوت، گڏاٽپ وٽي جان ء رڪيننگ ء هاترء منا چداروگ ڪپيت۔
 چداروگ ء سُورت ء مني دست ء سپائي ڪمٽروا بيت۔ بلٽے الم نه انت، ڪه هلاس به
 بيت۔ من هنچي رپڪ ء هنر سازاا ڪه دست ء سپائي مزني ڪساي ء پشت
 بڪپيت۔ اگن بے آني نيگاروگ ڪپت، گڏا جهد ڪناا ڪه ٽيلپون ء ايس ايم
 ايس ء وسيله ء گون آني ء يك نه يك ڪچي ء بندوڪ بهاا ء هچمر چرائي ء به بئن مه
 سداا۔ چيا ڪه چرائي ء به بئن سيدگ ء سُورت ء من سڪ نلگي ء ٽڪا نسر باا۔

ہونک

منا بازیں گمانی گرانیں بارے بڈء انت۔ یک پارگی چہ وتی جندء گم،
دوستدارء گم ء دنیاء گم ء باراں۔ وتی سلامتی ء ہمراہی ء پت ء شتریں کارء کسبی ء ہم
لوٹوکاں ء شتریں چاگردی بستاری ء ہم۔ وتی دوستدارء سلامتی ء ہمراہی ء آئی ء
کٹنگ ء وتی کنگ ء ہم لوٹوکاں ء پداوتی سلامتی ء دوستدارء ہمراہی ء وسیلہ ء پت
دنیا ء ہم چیزے کنگ ء واہگد اراں۔ بزاں پت وتی راج ء ون ء آزاتی ء دیروی ء
استاوتی جوانیں کردے دارگ ء پیشدارگ لوٹاں۔ ء اے پیم ء سے سوب کنگ
لوٹاں۔ ہنچو گش انت کہ دوسوب پیگمبراں نہ رسیت، گڈامنائے سوب چوں
رسیت؟ منی حیاں ء اے ہنچائیں بلوچی جبرے کہ دوسوب پیگمبراں نہ رسیت۔
پیگمبراں باز سوب رسیتگ۔ چہ دو ء سے ء باز گیشتر۔ منا ہم سے سوب رسیت
کنت۔ ء اگن جہد بکناں، گڈالما رسیت ہم۔ بگندے ہر سوب منی واہگ ء
متابک ء بیت۔ بگندے بلور منامہ رسیت۔ چیا کہ بوت کنت کہ آئی ء دگرے
چہ من دوستر بہ بیت۔ یا آگوں دگری ء گیشتر مہر بکنت۔ بلئے اے یک قانونے
نہ انت، کہ آماناچ سورت ء مہ رسیت۔ پمیشا منا جہد وا کنگ لوٹیت۔ اگن منی
اولی جبرے پسے نہ داتگ، گڈامناپداگوں آئی ء جبر کنگ لوٹیت۔ چرائی ء جست
کنگ لوٹیت کہ آئی ء پسے چی انت؟ چیا کہ دیر گو ستگ۔ ء گوں من بازیں
وہدنیست۔ اٹوں ٹیلپون ء سرء جستے کناں، باریں چے گشیت۔

”ہیلو!“

”ہیلو!“

” تو چونے؟“

” من وِشاں، تو چونے؟“

” من ہم وِشاں۔ منی ہما جبرءِ پیسہءِ نون نہ دیئے، کہ باز دیر بوت؟“

” کئے انگہ تا گت بکن۔“

” گڈ اتو مناوت حال دیئے نا؟“

” اہو، جہد و اکناں کہ تراوت حال بدیاں۔“

” حیر، گڈ اللہءِ میارے۔“

” اللہءِ میار باتے۔ وتی حیاں ءِ بدار۔“

” تو ہم وتی حیاں ءِ بدار۔“

” مہر بانی!“

ٹیلپون ءِ رند، من حیاں کت کہ چہ وتی نیمگا جہد و ہمیش انت کنگا ہاں۔
اُمیت اُست کہ آ منی زند ءِ ہمراہی ءِ قبول بکنت۔ ءِ من آئی ءِ ہمراہی ءِ کوہ ءِ
برواں، یا اگن کوہ ءِ روگ نصیب نہ بوت، گڈ ادگہ جا گہے رواں۔ کوہ ءِ مردماں
منا چہ کوہ ءِ ڈن ءِ ذمہ واری دا تگ۔ چیا کہ چہ کوہ ءِ ڈن ہم باز کار کنگی انت۔
پہمیشا پہ منی وا ہگ ءِ منا او دا نہ لوٹنت۔ البت دی متر اگن اُودا منی حاجت بوت، گڈ
منا اُلما لوٹنت۔ آشوب ءِ وا ہگ کتر چارگ بیت ءِ حاجت گیشتر۔ اگن من ادا
جنگ بباں، گڈا شہید باں، ءِ پہ راج ءِ وتن ءِ شہید بوگ مزنیں جبرے۔ چیا کہ
ایشی ءِ متلب قر بانی ءِ دیگ انت۔ ءِ پُسگانی قر بانیاں برکت ءِ راج ءِ وتن ءِ
آجوتی رسنت کنت۔

جاڑین

آجوتی بنی آدم ۽ ٻنڪي واڳ انت هم، حاجت انت هم ۽ حق انت هم۔ ۽
 ٻي چيزاني بنيات ۽ امريڪه، چين، ويت نام، مڪبوڊيا، ڪيو با، گوريچاني ڪوريا، زرباري
 سوڏان ۽ بنگله ديش ۽ هوري ۽ بازيں ملڪي ۽ وتي آجوتی ۽ جهڙنگ۔ ۽ فلسطين،
 ڪشمير، ڪردستان ۽ بلوچستان ۽ هوري ۽ بازيں ملڪي وتي آجوتی ۽ جهڙ انت۔
 بازيں روايرشتي ملڪي ۽ گون مڪم بدن ۽ وسيله ۽ آجوتی، جمهوريت، سيڪولرازم،
 امن، تپاڪي ۽ محنت ۽ برکت ۽ بے ڪساس ديروي ڪنگ ۽ فلاحي رياست جوڙ
 بوتگ انت، ڪه آهاني توڪا سيڪنڊ ۽ نيويائي ملڪ ۽ دگه ٻي ڏوليس ملڪ هوار
 انت۔ ۽ اودا قانون، آزاتي، انساپ، برابري، راستي، وانگ ۽ زانگ، سائنس
 ۽ ٽيڪنالوجي، رٿن ۽ زانت ۽ مهر ۽ دوستي ۽ بالابندي انت۔ هر ڪس رياست ۽ پناه ۽
 توڪا انت۔ رياست هر چيز ۽ ذمه وار انت۔ بني آدم ۽ قدر انت۔ هر سهدار ۽
 حيالداری بيت۔ ڪس ڪسي واستيگ نه انت۔ ڪس ۽ ڪسي پتر ۽ زڪات ۽ حيرات ۽
 مالي ڪمڪاني حاجت نيست۔ ناواندهي، بے ڪاري، نيزگاري، محتاجي، پنڊگ،
 ڏزي ۽ ڏنگي نيست۔ بجلي، آپ، سپاني ۽ لوگ ۽ جاگه ۽ جيڙه نيست۔ جان سلامتي ۽
 هر ٻي ميں انتظام ۽ سهولت آست۔ ربيدگ ۽ ازم ۽ لبرانڪ ۽ خدمت ۽ هر ڏوليس
 موه ديگ بيت۔ حال رساني شري ۽ سر ۽ آزات انت۔ دگه دگه راج، رنگ،
 ذات، نسب، تمن، ٺڪ، زبان، دين، پرڪه، جنس ۽ دگه ٻي رنگين چيزاني نيام ۽
 چچ ڏوليس پرڪ ۽ تپاوت ڪنگ نه بيت۔ بني آدم ايوک نه انت۔ هر عمر ۽ مردماني
 دلگوش داري ڪنگ بيت۔ پير ۽ معذوراني هم حيالداری ڪنگ بيت۔

بلوچستان ۽ بدن ۽ وسيلہ سک بازانت۔ پميشاگن بلوچستان آجوبہ
 بيت ۽ ہے فلاحی رياستانی بند ۽ بوج، پکر ۽ ليکھ، راه ۽ رہند ۽ وڈ ۽ پيماں وتی دست ۽
 بگپت، گڈايک دورے ہنچين ہم کنيت، کہ چریشاں ہم گيشتر ديروی کنت۔
 من پہ وتی ڈيہہ ۽ راج ۽ دنيا ۽ مردم گری ۽ کاروت ہم کنگاہاں۔ لہتیں کارايوکا ۽
 لہتیں کارسنگت ۽ ساریانی ہمراہی ۽۔ ۽ کارديماروان انت۔ بلتے اگن آمني ہمراہ
 بہ بيت، ۽ ہاسیں سورت ۽ زندہ دائی ہمراہ، گڈامن سک بازکارکت کناں۔
 چيا کہ گڈامنی دل وش بيت، ایوکی ۽ مارگ پہ بُن بلاس بيت۔ ۽ من پہ ایمنی
 کارکت کناں۔

آانگہ پسہ ديگانہ انت۔ بلکیں ورنایے دست ۽ کپتنگ ۽ گوں ہمائی ۽ مہر
 کنت، ۽ گوں ہمائی ۽ سورکنگ لوٹیت۔ بلتے من چرائی ۽ نا اُمیت نہاں۔
 بلکیں انگہ اُمیت کشاں۔ گمان ہمیش انت کہ گڈسرہ آمني دائی ہمراہی ۽ حق ۽
 پیسلہ کنت۔

بلور

بلوچستان ۽ سکلیں ترسنا کیں جاو رو دی بوگا آنت۔ پجگور، کچ، خضدار ۽ دگہ
 باریں کجا کجا بازیں اجتماعی قبرے گندگ بوتگ۔ تو تک ۽ اجتماعی قبر ۽ واجہیں
 دنیا حیران کتگ۔ چیا کہ اے اجتماعی قبر ۽ آدگہ اجتماعی قبرانی ریکاٹ پروشنگ
 آنت، کہ چدا یک صد ۽ شست ۽ نہہ بنی آدمی جون دراتلگ۔ ایشی ۽ متلب ہمیش
 آنت کہ سرکاری ادارہ آوار جنگ ۽ چیر دیگارند، پیسرا و امر دماں وتی چیریں بندی
 جاہاں بندکن آنت ۽ وڈو وڈیں تکلیپ دینت۔ ہرچی کہ تکلیپ نہ سگیت، گڈا
 زوت آہاں دروگ ۽ راستیں حال دنت ۽ آہانی دانھی مخبر جوڑ بیت۔ بلتے ہرچی کہ
 تکلیپانی پرواہ نہ کنت ۽ وتی دل ۽ داریت، گڈا آہاں سک باز تکلیپ دیگا پد،
 کش آنت۔ آہانی دیما چون ۽ تیزاپ پر رتچنت ۽ شگلاں ہنچو گاشین آنت ۽
 حراب کن آنت کہ آچ پجارگ مہ بنت۔ پدا ہرچی کہ یک ۽ یک ۽ کش
 آنت، آہاں یک ۽ یک ۽ ویرندگانیں جاگہاں دور دینت۔ ۽ ہرچی کہ ہو رو کائی
 کش آنت، آہاں کنڈ جن آنت ۽ پہ ہو رو کائی آہانی تو کا دور دینت ۽ بار دینت۔
 بے شودگ ۽، بے کپن ۽، بے جنازہ ۽۔

نوروز ۽ آسر بلکیں چوش بیت۔ چیا کہ آسرکاری ادارہ بانی وتی مردم
 آنت ۽ آئی ۽ دژمن سرمچار آنت، کہ ردی سورت ۽ جنگی قانونانی پابندی ۽ کن
 آنت۔ نئے غیر انسانی سزا دینت ۽ نئے کہ غیر انسانی وڈ ۽ پیم کار مردکن آنت۔
 جاڑین ۽ ہم چشیں ہاسیں حطرے نیست۔ چیا کہ سرکاری ادارہاں مالوم آنت۔

کہ آپیر انت ء آئی ء عمر ء نوں ہا سیں مُد تے پشت نہ کپتنگ۔ پدا آیک نرم رو ء
دیروی پسندی لبز انت ء زانتکارے کہ گوں کس ء تُرند ء بے ریائیں دژ منی
نداریت۔ بلتے ہونک ء جان چراہانی نیمگاحطر ء توکا انت۔ یک روچے آہم
چست کنگ ء گار کنگ بیت ء چیریں بندی جاہی ء بند کنگ ء وڈوڈیں تکلیپ
دیگ بیت، ء اگن آئی ء وتی دل داشت ء دروگ ء راستیں حال ندات ء
مخبر جوڑ نہ بوت، گڈ آئی ء ہم تیر جن انت، ہون ء ایرتچ کن انت، دپ ء
دیمانے پہ چون ء تیزاپ گاشین انت ء دور دینت۔ بگندے آئی ء جون ایوکاچہ
ویرندگانیں جاگہی ء دست بکپیت، ء چوہم بوت کنت کہ آئی ء جون ہم چہ اجتماعی
قبری ء در بینیت۔ باریں پجارج بیت، یانا۔ ء گیشتر گمان ہمیش انت کہ پجارج
ہم نہ بیت۔ ء منی جند ء آسرچے بیت؟ پچ زانگ نہ بیت۔ بلتے ڈیہہ ء
انوگیں جاورانی رُو ء منی آسر ہم ہونک ء ڈول ء بوت کنت۔ چیا کہ جنک ء جنین
آدم ہم باز چست کنگ ء گار کنگ بوتگ۔ وڈوڈیں تکلیپ وادرتاں دیگ
بوتگ۔ بلتے چراہاں لہنتیں ء باز بے عزت کنگ ء ہم حال انت۔ ء چیز ی ء
گاشینتگیں جون ہم چہ اجتماعی قبراں در اتنگ۔ پمن شتر ہمیش انت کہ زوت
ہنچیں پیسلہے بکناں، کہ منی آسرا پنچودردناک مبییت۔ قربانی وتی جاگہا۔ قربانی
دیگامن ہم پچ چک ء پدناں۔ بلتے ساری ء چیزے شتریں کاروا بہ بیت۔ لہنتیں
ہا سیں کاروا آست، کہ کنگ لوٹنت۔

نوروز

لہتیں بلوچاں باریں چوئیں والے دیستگ، کہ آزاتیءِ واہگد ارانت۔
 پرے مرادءِ چیزے کوہءِ شنگ ءِ جنگا انت۔ چیزے شہراں وڈوڈیں چست ءِ
 ایر کنگا انت۔ ءِ سروک اش گیشتر درملاک شنگ انت۔ اگن حق ءِ حقوق لوٹنت،
 وا آپہ جمہوری جہدر سنت۔ باند انت گچین کاریاں بہر بزور انت۔ اسمبلی ءِ پارلیمنٹ
 ءِ برو انت۔ اسمبلی ءِ پارلیمنٹ ءِ وتی حقانی لوٹاں بکن انت۔ پہ جنگ نئے حق
 رسیت ءِ نئے آزاتی۔ ہاس کن چہ پاکستان ءِ ڈولیں ایٹمی تاکتی ءِ چوں آزاتی
 گرگ بیت؟ زور مندیں پوج ءِ چم کشیں ایجنسی آہاں کجا مجول دینت؟ تری
 ہرچنت آچہ درملکی وش نیتکیں تاکتاں کمک ءِ ہیل کاری بگر انت۔ آسوب مندہ
 بنت۔ مپتا مپت وتارا جنائین انت۔ ءِ وتی مال ءِ ملکیت ءِ لوگ ءِ جا گہاں برباد
 کنائین انت۔

من چہ بندات ءِ اے جبر پھمیتگ انت۔ پمیشا آہانی ہمراہ، یا ہم خیال
 نہ بوتگاں۔ ءِ ایف سی ءِ ہمراہ داری کتگ۔ ءِ دست ءِ سپائی ءِ وسیلہ ءِ نپ ءِ پاندگ
 کشتگ۔ آزانت، یا شک کنگا انت۔ پمیشا منی ساہ ءِ رندا کپتگ انت۔ من ہم
 رپک بازاناں۔ اگن جان ءِ زیات حطر بوت، گڈ ایکبرے ادار کی ایف سی
 کیمپ ءِ رواں۔ ءِ چمو داوتی مخبری ءِ احوال کاری ہر دکانی کاراں برباداراں۔ ءِ
 پداوتار اسلام آبادءِ بدل کنائیناں۔ واجہیں حاکمانی شہر ءِ بگندے اودامنی
 ایف سی ءِ مڑ ءِ پگار کم بہ بنت، یا بند بہ بنت، چیا کہ بگندے منی کار کم بہ

بیت، یا بندہ بیت۔ بلئے اگن چوش بوت، گڈ امن ایف سیء کمک ء سفارش ء
آئی ایس آئی ء واستا کارکناں، کہ جہیں ایجنسیانی مات انت۔ منی حیاں ء چرائی ء
مالی نپ ء پاسدگ ہم گیشتر کشگ بیت۔

اودء روگارند، من جہدکناں کہ وتی دوستدارء ہمودابلوٹائیناں ء گوں آئی ء
سوربکناں۔ بگندے آبدات ء اینگو آنکو بکنت، بلئے گوں من زر باز انت۔ من
آئی ء باز زرء مال ء لالچ ء دیاں۔ پحق ء مہر ء آئی ء زر، گاڑی ء بنگلہ ء لالچ ء
دیاں۔ آچوں نیئیت ء گوں من سورنہ کنت؟ زرء مال ء کئے ردنہ کپیٹ؟ زانا
کز اے اگل ء بے تالہے رد مکپیٹ۔ وہدے کہ آ بے اگل ء بے تالہے نہ
انت۔

ہونک

چیزے روچہ ساری انسانی حقوقہ ادارہاں مرید مینگلہ گلگدارہم
چاپہ شنگ کت۔ آئیہ وتی گرگہ گارکنگہ چیریں بندی جابانی توکاوڈوڈیں
تکلیپ دیگہ دردناکین کسہ آورتگہ انت۔ آئیہ گشگہ انت کہ شپہ
وہدے سرکاری ادارہاں منے لوگہ پسیلہ توکاوڈورکتگہ۔ منے لوگہ دروازگہ
پہ تیلانکہ لگتہ پروشگہ انت۔ منی کوٹیہ پترتگہ مناماں گورجیگا گپتگہ
جنانہ گراں کتگہ چہ کوٹیہ ڈن درکتگہ۔ منی لوگہ سہہیں زرہ قیمتی
چیزپلیتگہ انت۔ چدامنی سرہ سیاہیں پیلکے ماں لگوشنگہ اشہ چم اش بندکتگہ
انتہ دست اش پہ سادپشتہ بستگہ انتہ مناتیلانکہ دیانہ کشاں کنان
کتگہ چہ پسیلہ ڈن درکتگہ چست کتگہ وتی گاڑیہ توکاوڈوردا تگہ۔
پدامناوتی چیریں بندی جاہیہ برتگہ اشہ اودامنا رنگارنگیں سزا اش
داتگہ۔ نزانان منی گناہہ میارچہ بوتگہ؟ منادیردیرہ گریں روچہ سرہ
اوشٹارینتگہ۔ دیردیرہ گریں روچہ سرہ جاندرہ واپینتگہ۔ پادہ شپادہ آسہ
انگرا نی سرہ روگہ پرما تگہ۔ گوں نگرہیہ برپانی سرہ نادینتگہ ہمہ واپینتگہ
ہم۔ برپی کلرے منی دپہ داتگہ آئیہ جاہکے پرما تگہ۔ پہ سگریٹ منی جانے
داگہ ہم داتگہ۔ منی چماں ہاکے ہم ماں کتگہ مرچہ ہم ماں کتگہ۔ منی سرہ
ہم لٹ اش جتگہ۔ پاداں ہم لٹ اش جتگہ۔ منی دیمہ منی ماتہ گوبار اش بدہ

ردکتگ انت۔ ء گندہ تریں جبر ہمیش انت کہ یک شپے منی گؤہار گونگیں جنینے منی
کوٹی ء آؤرت ء گشتے کہ گوں ایشی ء بدکاری بکن۔ جنین نامداریں راج دوست ء
آشوبی حاجرمی ات، کہ آہاں منیگ ء ایدگہ بازیں بلوچ جنین ء مردینانی ڈول ء
آوارجتگ ات ء وتی چیریں بندی جاہاں بندکتگ ات ء وڈ وڈیں سزایے دیگا
انت۔ آیے نشہ ہم کتگ ات ء جاندرہم۔ منا آئی ء سرء سک بڑگ بوت۔
آدگہ جبرے ات کہ من وت ہم سک بڑگی اتاں۔ آئی ء جاور ہنچو حراب ات کہ
بندات ء من آپجہ ہم نیاؤرت۔ بلتے رندا کہ آئی ء پہ ہیلت ء واری یے یک ء
دو جبرکت، گڈاچرائی ء دپ ء لنت ء گالوار ء سنوب ء من آپہ مشکلی پجہ آؤرت۔
وہدے من چراہانی جبر ء سرء ہچ ہاسیں سُمر ء پُر نہ کت، گڈا آہاں منا حکم دات کہ
گوں اے جنین ء بدکاری بکن، اگن ناپتو حیر نہ بیت۔ من انگہ ہچ ہاسیں سُمر ء پُر نہ
کت ء پہ بڑگی اینگو آنکو چارت ء حیال کت کہ چوں بکناں۔

وہدے آسڈ ک بوت انت کہ من گوں آئی ء بدکاری ء تیار نہاں، گڈا
آہاں منا گوں لٹ ء گولاہاں ماں بندکت۔ سرء بگرتا پادانی پنچاں آہاں منا ہمنچو
لٹ ء کٹ کت، کہ منی جان چہ بازیں ٹپ ء ٹوراں خون ء ایرتج بوت ء من
تست ء کپتاں۔ وہدے بودکت، گڈا دیست کہ کیے منا آپ پر ریچکا انت۔

چریشی ء پد، منا گوں بندیں چم ء بستگیں دستاں دگہ لہتیں چیریں بندی جاہاں
ہم برگ بوت، ء اودا ہم منارنگارنگیں سزادیک بوت۔ پدایک روچے یک
کا گدے منی دیم ء ء کلے منی دست ء دیک بوت ء حکم دیک بوت، کہ : ”ادا
دسخط بکن ء چدا گم بہو۔“

منی چم سک نرورترتیگ انت ء من آکا گدونت نہ کت۔ پمیشاچراہاں جُست

کُت کہ:

” کا گدے چے نبشتہ انت؟“

کا گدے کلم دست ء دیو کا پسہ دات کہ:

” ایشی ء تو کا ہے نبشتہ انت کہ تو چہ وتی پیسرا کتگیں سچہیں کاراں

پشومانئ ء پہلی لوٹنگائے، ء آئندہ ء منے حکمانی سرء ہاس پما کار کنئے۔“

من پہ ناکا میں دے دست کت ء پدا منا گوں بندیں چم ء بستگیں دستاں،
موٹلی ء سوار کنگ بوت ء جنگلی ء یلہ دیگ بوت۔ ء چراہانی روگارند، من پہ مُسیبتے
وتی دست بوتک انت ء چم پتچ کت انت ء کیان ء پاداہاں بوت ء لوگ ء
شُتاں۔ ء چیزے روج ء پد کہ چم ء جان ء ہاٹیگ کئے گھطر بوت انت، گڈا لہتیں
نزیکیں مردمانی کما گوں مزنیں جنجالی ء چہ وتی ڈیہہ ء دراں ڈیہہ بوت ء فرانس
ء اتک ء سر بوتوں۔

چہ مُرید مینگل ء اے پُر درد ء پُر سوزیں سرگوست ء پد ریت کہ سرکاری
ادارہانی نیت پہ بلوچاں چی انت۔ پمیشا مناکے نرم روبوگ لوٹیت ء چہ ترندیں
زاہری کار ء پھریز کنگ لوٹیت۔ باز مردم ء خیال انت کہ ادا جمہوریت انت۔
بلئے حقیقت ء ادا درگا ہی جمہوریتے نیست۔ جمہوریت ء حشکیں نام انت۔ ہاسیں
جمہوری کار گندگ نہ بیت۔ منے ڈولیں مردمانی جبر ء کارے دوست مہ بنت،
گڈا آہاں قانون ء روء زاہریں قانونی آمودگسانی وسیلہ ء سزا دیگ نہ بیت،
بلکیں غیر قانونی سُورت ء سرکاری ادارہانی جند ء نیمگا سزا دیگ بیت۔ ء آوتی
تب ء رء وتی چیریں آمودگسانی وسیلہ ء ہنچیں غیر انسانی سزا دینت۔ کہ ڈاکٹر
جینند، ڈاکٹر نوحان، لشکران رینسانی، بوہیر بادینی ء مرید مینگل ء داتگ اش،

یاشہید ڈاکٹر اسپندیار، شہید پروفیسر عومر بلوچ، شہید زرخان ایڈوکیٹ و شہید واجہ
 غلام رحیم و ڈولیس شہیداں داتگ اش۔

بلور چونائی و ت نزم روئیں مردی و سک پھریز ہم کنت۔ بلئے آئی و انگہ
 گیشتر نزم روبوگ لوٹیت و گیشتر پھریز ہم کنگ لوٹیت۔ چیا کہ آجنین آدمے۔
 چومہ بیت کہ آئی و آسر ہم چو حامر می و ڈول و بہ بیت۔

زاناں آپرچہ مناہچ پئسہ نہ دنت۔ پرچہ منی زندہ دائی ہمراہی و قبول نہ
 کنت۔ زانا منی تو کا چشیں کجام نزوری، حرابی و کمی است، کہ آئی و لانتک
 مباب۔ باند انت من و آسور بکنیں و کراچی و بروئیں و بندیں۔ اگن منے انوگیں
 ادارہ و ت چہ وتی نیمگا مارا اودا ٹھہین انت و اشتر تر انت۔ بلئے اگن مارا اودا
 ٹھہینت مہ کن انت، گڈا ما اودا گوں دگہ ادارہاں و تارا بہ ٹھہینیں۔ اگن آئی و
 دگرے دوستر بیت۔ و گوں ہما ئی و سور و شور و دور و انت و ادگہ جبرے۔ بلئے اگن
 چشیں جبر نیست، گڈا باند انت کہ منی گوا جار و قبول بکنت۔ یک رندے
 پداجستے کناں، باریں چے کشیت:

” تو چوئے؟ منی زندہ دائی ہمراہی و بابت و باریں تئی پئسہ نوں چی
 انت؟“ من ایس ایم ایس کنت۔

” من و شال۔ انگہ و دار بکن۔“ آئی و ہم پہ ایس ایم ایس پئسہ دات۔

جاڑیں

مکران ایوکا بلوچستان ء ناں، بلکیں پورہیں گوٹڈیں برء یک جتاء پیدا
وریں بستارے داریت۔ ادا سرداری بندء بوج نیست۔ تمنی سردارء نواب،
مزنیں جاگیر دارء مزنیں سرمایہ دار نیست۔ ذاتی بندی جاہ نیست۔ جہیز سسٹم،
ونی، ولور، لب، خون بہا، آس چہرء آس آپ ء ڈولیں کوہنیں رسم ء رواج نیست
انت۔ ادا جنین آدم مزنیں کسائی ء آزات انت۔ آہاں وتی سچہیں جائزیں حق ء
حقوق رسگا انت۔ مہر سسٹم ء ستوب ء آہاں سورء سانگ ء وہدء بازیں حقے رسیت۔
چہ ترکہ ء وتی جائزیں ونڈ رسیت۔ ادا مردین ء جنین ہر دکانی توکا وانگ ء زانگ
ء میٹل بازار انت۔ سیاسی ء چاگردی رُژن ء زانت بازار انت۔ راجد پتری ہندء
جاہ، ربیدگی مڈی ء آثار، قدرتی وسیلہ ء کور، ء زرء بدن سک بازار انت۔
وش نینیتک بدن ء وسیلہاں ہر سورت ء وتی دست ء آرگ ء دست ء
دارگ لوٹنت۔ بلئے آمہلوک ء وانگ ء زانگ ء بازیں میٹل ء آہانی بازیں
رُژن ء زانت ء وتی مالی لالچ ء مکسدانی دیماڑ ء جبال لیکنت۔ پمیشاچہ
بندات ء آہانی وانگ ء زانگ ء رُژن ء زانت ء گرء دارء واستاؤڈوڈیں پنڈل
سازگا انت۔ ایشی ء یک نوکیں مثالے مکران ء بازیں وانگ ء زانگی ادارہ ء
ربیدگی، راجد پتری ء لبزانکی مڈیانی سرء اُرش انت۔ اے ردء سلاہ ء زورء
بلوچستان کالج آف ایجوکیشن ء بادگیر ء پیچ گرگ ء کالج ء بندکنگ، ٹی ٹی سی ء

بادگیر ۽ پتھ گرگ ۽ آئی ۽ چست ۽ ایرانی بندکنگ، ڈیلٹا انگلش لینگویج سینٹر ۽
 بندکنگ ۽ کاروان انگلش لینگویج سینٹر ۽ بندکنگ لہتیں ہنچیں مثال انت، کہ
 چراہانی آسر ۽ ہزاراں بچک ۽ جنکانی وانگ ۽ زانگ ۽ ہیل کاری ۽ در بند بوت
 انت ۽ سداں گریبیں استاد، نوکر ۽ کارندہ بے روزگار بوت۔ چریشی ۽ ابید بزمش
 انگلش لینگویج سینٹر پیدارک ۽ بلوچ انگلش لینگویج سینٹر جمک ۽ سروکانی بیہار ۽
 بیم ۽ پاتراپ دیگ ۽ جنکاں چہ ادارہاں درکنگ ۽ چہ وانگ ۽ زانگ ۽ زبہر
 کنائینگ ۽ پنجگور ۽ بازیں پرائیوٹ اسکول ۽ انگلش لینگویج سینٹرانی سروکانی
 بیہار ۽ بیم ۽ پاتراپ دیگ ۽ جنکاں چہ ادارہاں درکنائینگ ۽ چہ وانگ ۽ زانگ ۽
 زبہر کنائینگ ۽ مثال ہم نام گرگ کرز انت، کہ چریشی ۽ ہزاراں بچک ۽ جنکاں
 ۽ ہاسین سورت ۽ جنکاں وانگ ۽ زانگ ۽ درگت ۽ سک بازتاوان رسگا انت۔
 بلتے پرے کار ۽ سرکاری ادارہ پہک بے تو انت۔ گشتے آہانی گوشاں مورے
 ہم ورگانہ انت۔ ۽ آہاں گوشانی کچیننگ ۽ ہم ہچ ہاجتے نیست۔ پدابل نگوور ۽
 گوربام انگلش لینگویج اسکول ۽ سوچک ۽ الجہادنا میں گلے ۽ نیمگانک ۽ جنین
 آدمانی وانگ ۽ زانگ ۽ ہلاپ ۽ پمفلٹ ۽ شنگ کنگ ہے درچ ۽ یک دگہ
 کڑی یے بیت۔ ۽ سرکاری ادارہ، پوجی ادارہ ۽ ٹھیکہ داریں پوجی ادارہانی نیمگا
 شاپک، شہرک، سامی، کلگ، گونگی، ڈنے سر، عومری کہن، ہوشاپ، ڈنڈار،
 گیشکور، گومازی، ملانت، ناصر آباد ۽ مللاچات ۽ ہوری ۽ ضلع کچھ ۽ بازیں شہر ۽
 بازاری ۽ سر ۽ پوجی آپریشن، بم گواری ۽ تیرگواری ۽ وسیلہ ۽ بازیں مردمانی
 کشک، ٹپی ۽ ٹوری کنگ ۽ آوار جنگ، ۽ ٹرس ۽ بیم ۽ ستوب ۽ اسکولانی بند
 بوگ ۽ مہلوکات ۽ نقل مکانی کنگ ۽ تربت، گوادر، لسبیلہ، اٹھل، حب، کوٹہ ۽

بلوچستان ۽ ایدگہ شہر ۽ بازارانی نیمگاروگ، کراچی ۽ دگہ در بلوچستانی شہر ۽ بازارانی نیمگاروگ ۽ درملکاں ہم تجگ ۽ روگ، ۽ درپہ در بوگ، ۽ آہانی جند ۽ لوگ ۽ جاگہانی سر ۽ سرکاری ادارہ، پوجی ادارہ ۽ ٹھیکہ داریں پوجی ادارہانی قبضہ ۽ جہ مندی۔۔۔ جاورانی یک پُر حطریں دروشمے دیما آرگانٹ۔ نوں اے جہر پد ر انت کہ جاورانی اے پیس دروشم کم کم ۽ سجھیں بلوچستان ۽ شنگ ۽ تالان کنگ بیت۔ پداہندی سند ۽ میجر مجید ۽ راجد پتری کتاب ”وائے ون ہشکیں دار“ ۽ سر ۽ غیر قانونی پابندی جنگ، ضلع کچ ۽ ضلع گوادر ۽ سیادی داروکیں بک اسٹالانی سیل کنگ ۽ آہانی واؤندانی دزگیر کنگ ۽ پولیس تہا نہاں کید کنگ۔۔۔۔۔ بد نیستی ۽ زوراں سری ۽ یک ہنجیں مثالے کہ تادیراں پر اموش کنگ نہ بیت۔ چیا کہ چریشی ۽ لبرانٹ ۽ نبشتہ کاراں ہے گلہ دیگ بوتگ کہ آبلوچی زبان ۽ نبشتہ کنگ ۽ کار ۽ پ بُن بند بکن انت۔ اگن ناں گڈاپہ شامثر نہ بیت۔ ۽ اسٹالانی واؤنداں ہے گلہ دیگ بوتگ، کہ آنوں بلوچی کتاب ۽ لبرانگی تاکانی بہا ۽ سیم ۽ پ بُن بند بکن انت۔ اگن ناں گڈاشماوتی ذمہ واروت ات۔

بلوچ وش نیٹیکانی دام ۽ شرکپتگ انت۔ باسد انت پہ اگل ۽ ہوش ۽ یکوئی جہد وتارا چرے دام ۽ در بکن انت۔ آوتی الٰہی ۽ بے بہائیں چیزاں یلہ دات وانہ کن انت۔ بلئے آہاں پریشانی رکینگوتی وڈ ۽ پیم بدل کنگ لوٹنت۔ من وت ہم باسد انت و ہدو ہد ۽ سر ۽ وتی وڈ ۽ پیماں شرگرداری نذر بجاں ۽ آہانی توکا الٰہی بدلی سدلی بیاراں۔ ۽ وتی نبشتہ ہی، رُژن ۽ زانتی، چا گردی ۽ ایدگہ کاراں پہ وڈ برجا بداراں ۽ دیما براں۔

آئی ۽ انگہ پسہ نہ داتگ۔ باسد انت نوں پسہ ۽ دیگا گیشتر دیر ممکنت۔ ۽

پسہء ہم منی حقء بدانت۔ چیا کہ جاو رباژ ترند انت ء روج پہ روج ترند تر ہم بو ان
 انت۔ ہر مردمء الکاپیں ہمراہ پکار انت۔ ء آئی ء واستا الکاپ تریں ہمراہ من
 بوت کناں۔ چیا کہ من آئی ء چہ ہر کس ء گیشتر سر پدباں، ء آئی ء پکر ء لیکہ ء تب ء
 مستیلانی متابک ء گوں آئی ء شتر تریں ہمراہ داری کُت کناں۔ مہر ء دوستی ء سُورت ء
 عمر باند انت کہ جیڑ ہے مہیت۔ انوگیں جاوراں ورناباں چہ سرکاری ادارہ،
 سر مچار ء دگہ تا کتانی نیمگا جان ء حطر گیشتر است۔ ء منے ڈولیں پُہتہ عمریں
 مردماں کمتر۔ پدا الم نہ انت کہ منی قدرتی مرگ چوزوت بیہیت۔ باز مردم تا
 دیراں ہم زندگ بنت۔ چوکہ برٹریٹڈ رسل تانود ء ہشت سال ء زندگ بوتگ۔
 خشونت سنگہ تانود ء نہہ سال ء ہم زندگ بوتگ۔ زہرہ سہگل تاسد ء دو سال ء
 زندگ بوتگ۔ جیرویمون کمور اتاسد ء شانزده سال ء زندگ بوتگ۔ اُستا بشیر
 وایک سد ء پنجاہ سال ء رند بیران بوتگ۔ بوت کنت کہ منی عمر ہم دراج بہ بیت۔
 مہر ء دوستی ء ہمراہی ء وایک سالے ہم باز انت۔ بلئے بگندے من۔۔۔۔۔ کم چہ
 کم دگہ پانزده بیست سال ء ہم زندگ بباں۔

بلور

آس الوت کنان انت۔ پے بے کمارى الوت کنان ء ديماروان
 انت۔ آئىء الوتان بگندے ہر کس وتى وڈء سر پد بیت۔ وتى تب، وتى پسند ء وتى
 جاورانى روءء پھمنگ ء جھدء کنت۔ چيا کہ آئىء الوتانى مانا باز بوت کن انت۔
 برے گشئے ہے گشنگا انت کہ من ہر چیز ء بر باد کناں۔ برے گشئے ہے گشنگا
 انت کہ من ہر چیز ء آباد کناں۔ برے گشئے ہے گشنگا انت کہ من شر ء حراب ء
 جتا جتا کناں۔ برے گشئے گشنگا انت کہ من حق ء انساپ کناں۔ برے گشئے
 گشنگا انت کہ من ہر چیز ء بدل کناں۔ برے گشئے گشنگا انت کہ من آشوب
 کاراں۔ برے گشئے گشنگا انت کہ من نوکيس بند ء بوج کاراں۔ ہنچو مالوم بیت
 گشئے زانا روج پے روج آہانى مانا گيشتر بوان انت۔ ہنچو مارگ بیت گشئے
 زانا آس ء پروگرامے آست ء آپروگرام روج پے روج پراہ ء شايگان تر بوان
 انت۔ پميشا آئىء الوت ہم گيشتر بوان انت ء الوتانى مانا ہم گيشتر بوان انت۔
 آس ء الوتانى مانہاں نوروز، ہونک ء جاڑين باريں چہ کچ ء ء چتور سر پد بنت ء
 چے چے سر پد بنت۔ آبلکيس دگہ مانا ہم سر پد بہ بنت۔ جاڑين واللمادگہ مانا ہم
 سر پد بیت ء گيشتر مانا ہم۔

آس ء الوتانى مانا ثرى شر بہ بنت، يا ہراب، بلئے پراہانى واستازند ء دائى
 ہمراہے المى بیت۔ اگن مانا شر بہ بنت، گڈاچراہاں پاندہ چست کنگ ء ہاتر ء

زندء دائی ہمارا ہے لئی بیت، ء اگن مانا ہراب بہ بنت، گڈا گوں آہانی دیم پہ
 دیئی ء واستا ہم زندء دائی ہمارا ہے لئی بیت۔ نوروز، ہونک ء جاڑین ہر سے
 یڈول ء پمّن واہگ درشان کنگا انت ء مناوتی زندء دائی ہمراہ کنگ لوٹنت۔
 نزانناں چریشانی تو کامن کیا گچین بکناں۔ پمّن کئے شترتر بیت؟ منی ہپازت ء کئے
 شترتر کت کنت؟ ء گوں من کئے وپا دارتر بیت؟ ہر جنک، یا جنین چہ سور ء سانگ
 ء پیسر چہ وتی بوؤ کیں زندء دائی ہمراہ ء اے سے نیں چیزانی اُمیت ء الما
 کشیت۔ ہر بچک، یا مردین کہ چہ دگہ لئی لوٹاں ابیداے سے نیں لوٹاں پورہ
 بکنت، یا شترتر پورہ کت بکنت، جنک، یا جنین ہمانی ء گچین کنگ لوٹنت۔ چہ منی
 سے نیں اُمیت واراں کئے اے سے نیں لوٹاں پورہ کت کنت، یا شترتر پورہ
 کت کنت؟ اے بابت ء انگہ پکر ء حیاں کنگی انت۔

نوروز

آزاتی پسندیں بلوچ سروکانی حیاں انت کہ کیوباء بنگلہ دیش آزات بوتگ انت۔ ء بلوچستان ہم آزات بیت۔ بلتے آے جبرء نہ چارگا انت کہ کیوباء بنگلہ دیش ء جاوردگر بوتگ انت۔ ء بلوچستان ء جاوردگر انت۔ کیوباء جیڑہ وایوکا بند ء بوج ء جیڑہ بوتگ۔ اودا آمریت بوتگ۔۔۔۔ کہ ہلاس کنگی بوتگ ء آئی ء جاگہا جمہوریت آرگی بوتگ۔ آدگہ جبرے کہ رندا اودا اشتراکیت آرگ بوتگ۔ ء بنگلہ دیش رودراتکی پاکستان ء بستار ء چہ روایرشتی پاکستان ء باز دور بوتگ ء دوینانی نیام ء ہندوستان ء ڈولیں بلاہیں ملکہ موجود بوتگ۔ وہدے کہ بلوچستان ء پاکستانی بہرگوں اٹوگیں پاکستان ء ڈگیتگ گوں۔ ء اٹوگیں پاکستان یک ایٹمی تاکتے جوڑ بوتگ۔ ء آئی ء پوج ء ایجنسی ہم چہ ساری ء باز مہر کم تر بوتگ انت۔ ء بلوچستان ء افغان ء ایرانی بہر ہم چہر امکاں گستانہ انت ء پہ آزاتی ء جاو اش سک نکیگ انت۔

پمیشا شتر ہمیش انت کہ بلوچ سے نیں ملکاں جمہوری جہد ء وسیلہ ء وتی جائزیں حقاں بگر انت۔ چونائی ء ہم مرچگیگیں دور جمہوریت ء دور انت۔ ء جمہوری وڈ ء پیماں کم کم ء جائزیں حق گرگ بنت۔ من وت ہم جمہوریت ء منوگراں ء جمہوریت ء ہاتر ء ایجنسیانی ہماہاں۔ چیا کہ منی دل ء ایجنسی جمہوریت ء پاسپان انت۔ بلور یک حدے ء آزاتی پسند ء دیروی پسند جوڑ بوتگ۔ اگن موہ رسنت، منی جہد ہمیش بیت کہ آوتی اے پکر ء لیکہ ء یلہ بد انت ء منی پیم ء جمہوریت

پسندء ایجنسی پسندے جوڑ بہ بیت۔ منی حیالء ساریء اگن آگوں من سُور بکنت ء
 منی زندء دائی ہمراہ جوڑ بہ بیت، گڈ امنی اے جہد آسان تربیت۔ پیسرا من آئیء
 زر، گاڑی ء بنگلہء لالچء دیاں، کہ مرچیکیں دورء مستریں حاجت انت ء ہے
 لالچء بنیاتء گوں آئیء سُور کناں ء آئیء وتی زندء ہمراہ جوڑ کناں۔ گڈ ارندا
 آئیء وتی پکری ہمراہ ہم جوڑ کناں۔

” بلو! باریں تو چونے۔“ من وتی موبائل جت۔

” من وٹاں، تو چونے؟ برابرے؟“ آئیء ہم وتی موبائل کار بست۔

” ادا مردمء جان حطرء تو کانت۔ نوں ادا ننگ نہ بیت۔ من اسلام

آبادء رواں، تو ہمودابیا۔ من ء تو وت ماں وت ء سُور کنیں۔“

” تو ہنچو گشتے؟“

” اہو! منی ء تئی ہر دکانی داستا شتر ہمیش انت کہ چدا ڈن برویں ء

سُور بکنیں۔ ء اسلام آباد یک شتر تریں شہرے۔ من ترا حق ء مہر ء ایدگہ سُوری حقانی

واستا پنچ لک کدار، کوری گاڑی یے ء بنگلہ یے دیاں۔“

” واؤ! تو بلا ہیں مردے ءے وا۔“

” اہو! چوکسان ہم نہاں۔“

” بلے تئی حیالء لوگ ء مردم یلہ دیگ بہ بنت؟“

” مردم پہ وتی کار ء حاجتانی ہاتر ء دگہ ملکاں ہم روت۔ اسلام آباد و اچو دور

نہ انت۔“

” تو راست گشتے۔“

ہونک

سُہمی من پرپٹ ۽ سوار اتاں ۽ چہ وتی لوگ ۽ دیم پہ وتی کارگس ۽ روگا
 اتاں۔ وہدے جمعہ ۽ مسیت ۽ نر یک ۽ رسنتاں، گڈ ادیست کہ سڑک ۽ سمر ۽
 پوجی گاڑی یے اوشتات ۽ لہتیں پوجی اسپرڈن ۽ دراتک ۽ مسیت ۽ نیمگا چارگا
 لگت۔ وہدے من آبانی نر یک ۽ سربوتاں، گڈ اچراہاں کیے ۽ منادست دات ۽
 دارگ ۽ اشارہ کت۔ من پرپٹ یک کر ۽ داشت ۽ ایراتکاں۔ ۽ دلگوش ہماہانی
 نیمگا گورکت۔

”آچی ایت؟“ یک پوجی یے ۽ کہ منی خیال ۽ کرنلے ات، جمعہ ۽
 مسیت ۽ نیمگا اشارہ کت ۽ چہ من جُست کت۔

”آے شہر ۽ مستریں جمعہ ۽ مسیت انت۔“

”چے؟ جمعہ ۽ مسیت؟“ آئی ۽ پہ بازحیرانی جُست کت۔ ”ادامسیت ہم
 آست؟“

”ہو، واجہ! اے شہر ۽ مستریں جمعہ ۽ مسیت انت۔ ادادگہ جمعہ ۽
 مسیت ہم آست۔ ۽ لس مسیت سک باز انت۔“

”زانا ادا مسلمان آست؟“ آئی ۽ پہ بازحیرانی پدا جُست کت۔

”جی ہو، ادا مردم سچہ مسلمان انت۔“

”مارا ادا ہے ٹریننگ دیگ ۽ ادا دیم دیگ بوتگ کہ بروات کافرانی

حلاپ ۽ جہاد بکن ات۔ چیا کہ اے ہند ۽ سبھیں مردم کا پر انت۔“

انچو ہلک بوت، گشنے آگوں وتی جنده ۽ جبر ۽ ات۔ ۽ چرائی ۽ جُست ۽

حبرائ گڈیگامن وت حیران بوتائ۔ بگندے چرائی ۽ ہم گیشتر حشک ۽ حیران!

پدامن پر پٹ ۽ سوار بوتائ ۽ وتی کارگس ۽ شُتائ۔ بلنے کارگس ۽ منی

دلگوش چہ کار ۽ گیشتر ہما کرنل ۽ جُست ۽ حبرانی نیمگات۔ ۽ من پدا ہے حیال کُت

کہ اے چونیں ملکہ کہ اداچہ وت ۽ کوہن ترین مسلماناں ہم کافر گش انت ۽

آہانی حلاپ ۽ جہاد کن انت۔ پدامن ترانگ ۽ کپتائ کہ بازیں شہر ۽ کلگی ۽ کہ

اے واجہ، یا ایشانی ہم کسب ۽ ہم کار پے آپریشن ۽ شنگ انت، گڈا سبھیں لوگ

اش چہ ز ر ۽ سامان ۽ از باب ۽ ہورک ۽ سپا کتگ انت۔ ۽ پدا حیال کُت کہ،

بگندے سبھیں ز ر ۽ سامان ۽ از باب اش مال ۽ غنیمت لیکیتگ انت۔ چیا کہ

اڈرہ آہانی دل ۽ کا پرانی بوتگ انت۔

چرائی ۽ پدا، اولی رندا من حیال کُت کہ اے ملک نوں نندگ نہ بیت۔

شالہ، من دگہ ملکی ۽ شت بہوتیناں۔ پدامن ہے نیت کُت کہ گوں بلور ۽ گشاں، بیا

سور کنین ۽ دگہ ملکی ۽ روئیں، کہ اے ملک نوں نندگ نہ بیت۔ چیا کہ ادا منے

بندن ۽ وسیلہ ہانی سنوب ۽ منے جان وا امرہ حطر ۽ توکا بوتگ، بلنے مرچاں زیکیں

مسلمان منے ڈولیں کوہن ترین مسلماناں کافر ہم گش انت ۽ منے حلاپ ۽ جہاد ہم

کن انت۔ پدامن اٹیلپون کت:

” ہممت کن نوں منی گوا جار ۽ قبول بکن، کہ اے ملک نوں ہچ ڈول ۽

نندگی نہ انت۔ چیا کہ ادا کیے وا بندن ۽ وسیلہ ہانی برگ ۽ ہاتر ۽ مارا غدار گش

انت ۽ منے ساہانی رندا کپتگ انت۔ ۽ دومی مارا کافر گش انت ۽ منے حلاپ ۽

جُست کُت۔

” اِنَّا۔ آکار ہم ہمود ابوت کنت۔ من دوستدار ء و تن ء جتا جتانه لیکال۔

دوستدار ء حزمتم ء حیا لداری ء وسیله ء و تن ء حزمتم ء حیا لداری ء ہم کنناں، ء و تن ء
حزمتم ء حیا لداری ء وسیله ء دوستدار ء حزمتم ء حیا لداری ء ہم کنناں۔“

” تی پکر شایگان ء ارادہ نیک اَنت۔“

” گڈ اباندا گوا جار ء دیم بدیاں ناں؟“

” من گوں تو دگہ و ہدے حال ء احوال کنناں۔ ائوں۔۔۔ اللہ ء

میارئے۔“

” اللہ ء میار باتئے۔“

جاڑین

دوشی من و اب دیست کہ چپٹ ء چا گرد ء پورہیں ہند ء یک بلاہیں زمین
چنڈے بوت۔ چرازین چنڈ ء آدگہ لوگ ء جاگہ ء بان ء بادگیراں ہاس نکس نہ
رسنت، بلتے نزیک گور ء یک بادگیرے چہ بُن ء کوکت ء چہ ہر نیمگا ترکت ء پہ
کپگ ء پرشگ ء لمباں بوت۔ چراجبر ء پیسر کہ آبکپیت ء بہ پرشیت، لہتیں سلہ
بندیں مردم اتک ء رسنت ء آیے کوپگ دات ء چہ کپگ ء پُرشگا رکینت۔
انا گہامن چہ و اب ء پد رہت ء آگہہ بوتان ء پہ ابکھی حیاں کت کہ نی
باریں اے و اب ء تاہیرچی انت؟ زمین چنڈ ء متلب جی انت؟ بادگیر ء ماناچی
انت؟ ء سلہ بندیں مردم چونیں مردم بنت؟ من اے بابت ء باز پکر کت ء منی
حیاں باز نیمگا شت۔ پدامن تا دیراں و اب نہ کپتاں ء و اب کپنگا رند ہنچو
گراں و اب بوتان، کہ سہب ء دیراں بُست کت۔ ء سچہیں رونج ء چیمے و اب ء
پکر ء حیاں درنہ یتکاں۔ پداوہدے بلور ء تزانگ ء کپتاں، گڈاچہ و اب ء پکر ء
حیاں درانکاں۔ شپ ء من آٹلیپون کت ء چہ جوڑی ء ردی حال ء احوال ء
پد رانینت:

”آبابت ء ہرچی کہ مناگشگی بوتگ، من گشتگ، نون بال تئی کورٹ ء
انت۔“

”تورا ست گشتے۔“ آئی ء گشت۔

” ہر وہ دے کہ وتی گڈی پیسلہ ء کنتے، مناوت حال بدے۔“

” اہو، شتر انت۔“

” اللہء میارے۔ وتی حیال ء بدار۔“

” اللہء میارے۔ تو ہم وتی حیال ء بدار۔“

میدان ءِ دیم پہ منی نیگا پیدا ک ات۔ چونوک ءِ ڈول ءِ۔ گشتے مست ات۔ ءِ
گوں منی کڑے رسگا۔۔۔۔۔ منا یکدم گرٹ پیت ءِ بے جا ہگ ءِ ایربارت۔ چہ
بازیں تڑس ءِ، منی اندام ءِ جان لرزگا لگنت۔ بلے انا گہامن وتی سے نیں
دوستدارانی ترانگ ءِ کپتاں ءِ پمے اُمیت ءِ کم کم ءِ ایمن بوّاں بوتان، کہ چہ منی سے
نیں دوستداراں یک نایکے اَلما منی مدتاں کنت۔ بگندے ہر سے نیں بیا
انت۔ بگندے دو بیت۔ بلے چہ سے نیں کم چہ کم یلے وَا اَلما کنت۔
پدا من حیال کت، کہ چہ سے نیں ہر کس کہ بیت، یا ہر کس کہ پیسرا بیت، ءِ
منا چرے مست ءِ گنویں بلاہ ءِ بہ رکینیت، بزاں ہما گوں من گیشتر مہر داریت،
یارا ستیں مہر داریت، ءِ ہما پہ دل منی زند ءِ دائی ہما ہی ءِ لانتک ءِ حقدار انت۔
پدا من دیست، کہ منی ہر سے نیں دوستدار سمر ءِ رندا انت ءِ میدان میدان ءِ پہ منی
گمک ءِ مدت ءِ پیدا ک ات۔ پہ منی پہازگ ءِ پیدا ک ات۔ بلے دوری ءِ
سنوب ءِ زانگ نہ بیت، کہ پیسری کئے انت، تو کی کئے انت ءِ گڈی کئے؟
پدا ہم من گل بوتان، کہ آپیدا ک ات۔ یلے ناں، دونان، بلکیں ہر سے۔ ءِ
نوں۔۔۔۔۔ اُمیت انت، کہ من رگاں۔ اَلما پہازگ باں۔ ءِ ہے سہت ءِ۔۔۔۔۔
من انا گہا پد رہت ءِ آگہہ بوتان۔ ءِ شگرے گپت، کہ چہ بلاہ ءِ دپ ءِ رکتگاں۔
پدا من حیال کت، کہ باریں چہ منی سے نیں دوستداراں پیسری کئے ات؟ تو کی
کئے ات؟ ءِ گڈی کے ات؟ ءِ چہ پد ءِ واب کپنگا پیسر، من اے حیال وَا باز
براں کت، کہ باریں پیسری کئے ات؟ ءِ کئے انت، کہ گوں من گیشتر مہر
داریت، یارا ستیں مہر داریت؟ کئے انت، کہ گوں من وَا دارتر بیت؟ کئے
انت، کہ منی پہازت ءِ شتر تر کت کنت؟ ءِ من۔۔۔۔۔ کیا گچین بکناں؟

نوروز

تامل ٹائیگراں وتی سلہ دورداں آنت ء تامل ایلام ء آراتی ء جنز بلاس بوت۔ ہے ڈول ء سکاٹ لینڈ ء مہلوک ء وتی آراتی ء ہلاپ ء اوٹ دات ء گوں انگلینڈ ء یکجاہی ء حق ء پیسلہ کُت۔ پمیشا آراتی پسندیں بلوچ ہم، باسد انت نوں چہ وتی آراتی ء وٹیں واب ء در بیا آنت۔ ء گوں پاکستان ء یکجاہی ء راز یگ ء سا کم بہ بنت۔ اگن آہاں پاکستان ء یکجاہی ء واستا جاتریں لوٹ آست، آہاں بگش آنت۔ تری آسیاسی لوٹ بہ بنت، مالی لوٹ بہ بنت، وانگ ء زانگی لوٹ بہ بنت، جان سلامتی لوٹ بہ بنت، کارونو کریانی لوٹ بہ بنت، یادگہ ہے پیمیں لوٹ، آپورہ کنگ بنت۔

بلتے باید ہمیش انت کہ آوتی زد ء یلہ بدی آنت۔ وتی بے نہیں نارازی ء یلہ بدی آنت۔ ء مین اسٹریم ء ہوار بہ بنت۔ چیا کہ مرچگیں دور ء پہ سلہ بندیں جنگ ء ہچ ڈولیں جیڑہ گشینگ نہ بیت۔ اگن جیڑہ گیشینگ بنت، گڈاپہ پُرا منیں جُہد ء۔ ء گیشتر پہ پُرا منیں جمہوری ء پارلیمانی جُہد ء۔ ہو، نوں باسد انت اے توند آسیں بلوچ ہوش بکن آنت۔ چشیں توند آسیں بلوچاں باریں چنت براں پہ جنگ ء چوپ مپتا مپت باز معصومیں بلوچے کشائینگ ء بازی نی ء لوگ ء جا گہ ء مال ء مدی برباد کنائینگ آنت۔ اے وانگ ء زانگ ء سائنس ء ٹیکنالوجی ء دور انت، باسد انت، بلوچ بوان آنت، چہ سائنس ء ٹیکنالوجی ء پائندہ چست بکن

پہکا پاشک ۽ پڳا بہ بیت، گڈا مئے چا گرد ۽ باز مردم ۽ نر ۽ بگندے بنا می ۽ ستوب
جوڑ بہ بیت۔ ۽ گوں لہتیں مردم ۽ چشیں بنا می سنگ ہم نہ بیت۔ پمیشا اے
رازیوا بس وتی دل ۽ دارگ بیت، یا گڈا حاجت ۽ وہد ۽ ایو کا گوں وتی باسیں
ہمرازاں درشان کنگ بیت۔

ہونک

” زاہد آسکانی شہید کنگ بوت۔“ اے دلِ سندیں ہاں بلوچستان سچہیں
احوالِ تاکاں پہ بڑنے چا پ ۽ شنگ گتگ ات۔ زاہد آسکانی اصل ۽ پروم ۽ مردم
ات۔ وانندہ ۽ زاننگاریں مردمے ات۔ یک شتریں استادے ات۔ ۽ مرے
روچاں اوسسر انگلش گریمر اسکول گوادر ۽ پرنسپل ات۔ آئی ۽ ہم چوایدگہ
پرائیوٹ اسکولانی پرنسپل ۽ مالکانی ڈول ۽ لوطیت، کہ وتی ہند ۽ وانگ ۽ زانگ ۽
دیروی بدانت۔ بلئے وش نینتک بلوچانی وانگ ۽ زانگ ۽ ہلاپ اتنت۔
چیا کہ آہاں نہ لوطیت، کہ بلوچ ۽ باسیں سورت ۽ بلوچ جنک ۽ جنین ہوان انت ۽
رژن ۽ زانت ۽ ہدائند بہ بنت۔ ۽ پہ وتی راج ۽ ڈیہہ ۽ دیروی ۽ باسیں کردے
پیش داشت بکن انت۔ ہمیشا آہاں چہ پنجگور ۽ کچ ۽ وانگ ۽ زانگ ۽ رند، گوادر ۽
وانگ ۽ زانگ ۽ سر ۽ ہم اُرش گتگ ات۔ زاہد آسکانی ۽ کشندہ ۽ بابت ۽ احوالِ تاکاں
وڈوڈیں ہلکٹ جتگ ات۔ لہتین ۽ گتگ ہمیش ات، کہ آداعش ۽ گتگ۔
لہتین ۽ گتگ ہمیش ات، کہ آطالبان ۽ گتگ۔ لہتین ۽ القاعدہ ۽ نام ہم گپتگ، ۽
لہتین ۽ گو کو حرام ۽ ہم۔ بلئے چیزیں ۽ گتگ اے ہم بوتگ، کہ آئی ۽ کشندہ تری
ہر کس بہ بیت، یا ہرچ گلے بہ بیت، بلئے آئی ۽ پشت ۽ پرمادک الما پاکستان ۽
وتی ایجنسی یے بیت۔

منی خیال ۽ وش نینتک مئے وانگ ۽ زانگ ۽ سر ۽ ہر چنت زیات اُرش

بکن انت، بلئے نوں آمئے وانگ ء زانگ ء پچ پیم ء داشت نہ کن انت۔ وانگ ء زانگ ء اے میئل کہ نوں بنا بوتگ ء مزنیں کسائی ء رُوم گپتگ، کسئی دست ء پچبر دارگ نہ بیت۔ ہر چنت کہ زیات آئی ء دارگ ء ناروائیں کوشست کنگ بہ بیت، ہمچو زیات آدمی ء روت۔ یک استادے دارگ بہ بیت، تہ آئی ء جا گہادو استاد گپت۔ یک طالبے دارگ بہ بیت، تہ آئی ء بدل ء چار طالب ودی بیت۔ ء یک اسکولے بند کنگ بہ بیت، تہ آئی ء بدل ء ہشت اسکول پچ بیت۔ تری آگلانی توکا پچ بہ بنت، کرگینانی توکا پچ بہ بنت، یادز چکانی چیرے۔ بلئے پچ الہما بنت۔ چیا کہ نوں دُور بدل بوتگ۔ رُژن ء زانت ودی بوتگ، کہ روچ پہ روچ وڈان انت۔ ء رُژن ء زانت پچ سُورت ء دارگ نہ بیت۔ پرچہ کہ رُژن ء زانت چور وچ ء ڈول ء انت۔ وہدے روچ دارگ نہ بیت، گڈارژن ء زانت چوں دارگ بیت؟ ء وہدے رُژن ء زانت دارگ نہ بیت، گڈاوانگ ء زانگ چتور دارگ بیت؟ چیا کہ وانگ ء زانگ ء مان زمان رُژن ء زانت انت۔

وش نیئتکائی اسلی نشانگ مئے رُژن ء زانت انت۔ آوانگ ء زانگ ء دارگ ء وسیلہ ء مئے رُژن ء زانت ء دارگ لوٹنت۔ تاکہ ماوتی راج ء وتن ء مڈی ء ملکتاں پچہ میاریں۔ ء آہاں وتی دست ء آرگ ء جہدہ مکنیں۔ بلئے نوں کہ رُژن ء زانت ودی بوتگ، گڈاچوں دارگ بیت؟ وانگ ء زانگ، رُژن ء زانت ء وڈینیت، وہدے کہ رُژن ء زانت وانگ ء زانگ ء وڈینیت۔ ء اے درِچ برے سُست سُست ء برے تیز تیز ء دیم ء روان بیت۔ ء نیٹ کہ وتی منزل ء سر بیت۔ سوب ء منزل ء۔ رُوژنائیں منزل ء۔ نوکیں سہب ء منزل ء۔

وش نیئتکائی پنڈل ہے یلکین نہ انت۔ بلکیں بے حساب انت۔ ء گوں

زندہ ہر پڈے سیادی دارانت۔ ءِ سچھیں پندلانی بے سوب کنگ ءِ نوکیں سہب ءِ
منزل ءِ سربوگ ءِ ہاترے، زندہ شتریں دانچی ہمراہ ہاسیں بستار داریت۔ شالہ! بلوچ
راج ءِ ہرپسنگ ءِ بلورے ڈولیں زندہ دانچی ہمراہ برسیت!۔۔۔ اے واسکین
گرانیں جبرے۔ بلئے کم چہ کم بلوچ راج ءِ ہرپسنگ اے جہد ءِ ابکنت۔ ءِ پمن
ہم الہی انت کہ ہنچیں جہد بکناں۔ چونائی ءِ منادیر انت کہ ہے جہد اہاں بلئے
باند انت کہ نوں پرے مراد ءِ گیشتر جہد بکناں۔ من انگہ سدک نہاں کہ باریں
آگوں نوروزے، یا جاڑین ءِ چونیں نزکی داریت۔ گوں نوروزے مہر ءِ سورے واہگ ءِ
شک بوت کنت، بلئے گوں جاڑین ءِ چشیں شک بوت نہ کنت۔ ءِ گوں نوروزے
ہم حشکیں شکے۔ ہمیشا منا باند انت کہ گوں آئی ءِ گیشتر نزکی بکناں۔ آئی ءِ چہ وتی
نیرگا گیشتر اثر مند کنگ ءِ جہد بکناں، ءِ بیسہ ءِ زورگ ءِ وسیں جہد بکناں۔
چیا کہ بے آئی ءِ نئے منا ہاسیں زندے بیت، ءِ نئے ہاسیں باند اتے۔

بلور

مرچاں من لوگ ءِ بباں، یا کارگس ءِ، یادگہ جاگہ، گیشتر وتی سے نین
لوٹوکانی پکر ءِ حیاالاں گیرباں۔ ءِ ہے پکر ءِ حیاالاں مان گشاں کہ چرے سے
نیناں پمن کئے شتر تر بیت؟ کئے منی ہپازت ءِ شتر تر کت کنت؟ کیا مناد و ستر
بیت؟ کئے گوں من و پادار تر بیت؟ کئے دیر تر ءِ زندگ بیت؟ ءِ کئے مناد و ستر
بیت؟ مستریں جبر کہ چہ منی دل ءِ پادکیست ہمیش انت کہ چرے سے نیناں
مناکئے دوستر بیت؟ آیا نوروز کہ جون ءِ گلڈ ءِ تیار تر انت؟ ہونک کہ سرگ ءِ
کانپول ءِ شگل ءِ سورتے ڈولدار تر انت؟ یا جاڑین کہ دماغ، پکر ءِ لیکہ ءِ
لیاقت ءِ زانیکاری ءِ دیماتر انت؟ بلنے ہنچو کہ بلوچی ءِ گش انت کہ شتر بے
عیب ءِ نہ بیت۔ نوروز سرکاری ادارہانی ہمراہ انت ءِ مہلوک ءِ توکانام بوان
انت۔ ہونک سکلیں جذباتی بچکے۔ ہرچنت کہ مرچاں وتی جذباتانی گر ءِ دار ءِ
کوشست ءِ انت، بلنے انگہ باز جذباتی انت ءِ جذباتی نین مردم ءِ سر ءِ باز باز بیسہ
کنگ نہ بیت۔ ءِ جاڑین منی عمر ءِ حساب ءِ سک پیر انت۔ باریں منی جذباتاں
سر پد بیت، یانا؟ ءِ باریں تا کہ دین ءِ زندگ بیت ءِ کدی اللہ یے وتی مال
کنت۔ اے پکر ءِ حیاالاں مرچاں مناسک نگیگ کنگ۔ نزانان چوں بکناں۔
برے برے من حیاال کناں کہ دریگتیں منی لوٹوک یے بہوتیں۔ تاکہ پیسلہ
آساں تر بہوتیں۔ بلنے پداہے حیاال ہم کئیت کہ سے لوٹوک ءِ بُوگ بُنکی سورت ءِ

واشر ترانت کہ چراہاں یگیؑ گچین کنگؑ موہ رسیت۔ آدگہ جبرے کہ من تنی
 و ہدی تو کو اواں۔ بلنے ہر وہدؑ و اتو کونباں۔ آخر کہ پیسلہے الما کناں۔ پداہم اے
 جبرؑ ہچ شک نیست کہ مرے روچاں سک باز تو کو؁ نلگیگؑ تکا نسر اں۔
 بلنے۔۔۔۔۔ بلنے باند انت منی جُہد ہے بہ بیت کہ نوں ہر چُنت زوت تر بہ
 بیت؁ چرے گچیلؑ دریاہاں۔ ؑ گڈی پیسلہے بکناں۔ چریشیؑ پیسر کہ من
 کلمانٹ بباں؁ چو باز دگہ جنکافی ڈولؑ منی ہر سے نیں لوٹوک بہ بچٹتؑ نوکیں
 گوا جا رہم میدیت۔

نوروز

آانگہ پسہ دیگانہ انت۔ بگندے دگریء دلمانگ انت۔ دگریء
واہگ دار انت۔ گوں دگریء مہر کنت۔ بگندے منی ذاتے ہم دوست مہ
بیت۔ منی نسبء سُست تر بزانت۔ ء وتارا پہ ذات ء نسب شتر تر بزانت۔
یاچو ہم بوت کنت کہ آئی ء منی زورگ ء نزورگ ء بابت ء گوں وتی نزیکیں
مردماں گپ جنگ ء منی بابت ء آہانی پکر ء حیاں زانگ لوٹنگ انت۔ ء
چماہاں کستی ء منی ذات ء نسب عیب داتگ انت۔ ء گُشتنگ کہ ایشی ء مزور
ات۔ بلئے اگن پہ دل آمانا پہ منی ذات ء نسب ء ستوب ء ڈلگ چار کن انت،
گڈ ابزاں شرنہ کن انت۔ پرچہ کہ مرچیکیں دور ء چچ مردم، چچ کہول، چچ تمن ء
چچ راج پہک ء پلگار نہ انت۔

بلکیں دُرسٹ ہوار تووار انت۔ ہو، دُرسٹ ہوار تووار انت۔ ء وانندہ ء زانتکاریں
مردمانی کر ء اے حراب ہم زانگ نہ بیت۔ البت ناوانندہ ء جٹیں مردم ہر جبر ء
ہر چیز ء توکا عیب کشتنت۔ بلئے اے جبرتنی و ہدی پگانہ انت، کہ آئی ء بے
تواری ء ستوب منی ذات ء نسب انت، یادگہ چیزے۔ اے جبر ہم انگہ پگانہ
انت کہ آپکائی ء منا گچین نہ کنت ء منی بدل ء دگرے گچین کنت۔ چیزے مُدت
انت کہ من ہے گنداں کہ آگوں ہونک ء سک ہور تووار انت ء جاڑین ء ہاتر ء

سک باز کنت۔ بلئے اے جبر زانگ نہ بیت کہ گوں ہونک ء ہورتوری ء سنوب
مہر ء دوستی انت، یاسور ء سانگ ء واہگ انت۔ ء گوں جاڑین ء۔۔۔۔۔ من نہ
گشاں کہ چشیں جبر بوت کنت۔ پرچہ کہ آواسک پیر انت۔ ء عمر ء حساب ء
آئی ء پت ء برابر ء انت۔

ہونک

مرچیلگیں سہب ۽ سرء من پر پٹ ۽ سوار بوت ۽ دیم پہ کارگس ۽ رہ گپتاں۔
 جمبر گڈ مبگا اتنت ۽ پہ تیزی چاریں نیمگاں مان شانگا اتنت۔ وہدے من
 کارگس ۽ دیما سر بوتان ۽ پر پٹ ایرکت ۽ بادگیر ۽ اولی منزل ۽ سرء ماں کارگس ۽
 پترتاں، گڈ اسنگت نوساچ چہ پیسرا ہمودء ات۔ جوڑی ۽ رند ڈرائینتے:

”سہمی مہلہ پنچ دگہ بلوچ کشتنگ ۽ دور دنیگ بوتگ۔ پمیشابی این
 ایف ۽ جار ۽ سرء سچھیں بلوچستان ۽ در بندیں زہر شانی بوگان انت۔“

”گڈ امارا ہم زوت وتی کارگس بندکنگ لوٹیت۔“

”من روگا ہاں۔ تو کارگس ۽ بندکن ۽ درآ۔“

”شر انت، بے میارے۔“

نوساچ گشادگشاد ۽ چہ کارگس ۽ دراتک ۽ شت۔ تاکہ من کارگس
 بندکت ۽ دراتکاں، تہ ہور ۽ ایرداتگ ات۔ من بالکنی ۽ اوشتاتاں ۽ ہور ۽ کم ترگ ۽
 انتظارکت۔ انا گہا دلگوش دوستدار ۽ نیمگاترت ۽ من حیاں کت:

”زاناں چیاپسہ نہ دنت۔ زانا مناپہ منی نیزگاری ۽ سنوب ۽ ڈالچارکنگا
 انت۔ ۽ ڈن ۽ روگ ۽ مشدہ ۽ بلکیں مسکرایے زانت۔ چیا کہ اتنی وہدی واپس
 وٹیں واپے مالوم بیت، کہ باریں شر میں تاہیرے بیتے، یانا۔ دمانے مہتل بوگا
 رند، پداحیاں کت:

’بلکیں آدگرے دوست داریت۔ گوں دگری ۽ مہر داریت۔ آنوروز بوت

کنت، کہ برے برے من گوں آئی، پہ باز نکیکی دیستگ۔ جاڑین ہم گوں آئی،
 ہوئے تو رانت۔ بلئے آئی بارہء شک کنگ مُشکل انت۔ چیا کہ آوا پیر مردے۔
 منی گمان آدوئیں کیے دومی ہاتر عَزت کن انت ء بس۔ اگن آبی رگ
 بی رگ ء دگرے دوست داریت، یا گوں آئی ء مہر کنت، گڈا آیوکا۔۔۔۔ نوروز
 بیت، ہو، نوروز!

پدا انا کہا جمبرانی دگہ گزندگی ء مناچہ دوستدار ء پکر ء حیا لاں در کت ء من
 دیست کہ ہو ر کم تر اتگ ء نزیک گور ء سہہیں دکان ء دگہ جا گہ ء باد گیرانی در
 بند انت۔ من پہ اشتاپی چہ پدا نکاں جہل ء ایر کپتاں۔ ء پر پٹ ء سوار بوتوں ء
 آئی ء چالو کنگا لگنتاں۔ بلئے آیک ء دو چالونہ بوت۔ چیا کہ ہو ر ء سک
 باز تر کتگ ات۔ بلئے لہتیں دگہ کک ء جنگا پد، نیٹ کہ آچالو بوت۔

من وتی لوگ ء شتاں۔ ہو ر ء سنوب ء بجلی شتگ ات ء لوگ ء پنکھا ء
 ایر کولر بند اتنت۔ ء سک گرم ات۔ من چہ فرنج ء گلا سے آپ وارت ء
 برانڈہ ء کُنڈی ء شت ء زُگرتاں کہ کئے سا ہگ ات۔ اودانندگ ء شرت ء
 حیا ل کت کہ باریں منی نسیب چون کنت؟ دوستدار منار سیت، یانا؟ ڈن ء منی
 روگ بیت، یانا؟ اگن روگ بیت، گڈا آیوکا، یاد دوستدار ء ہمراہی ء؟ شالہ!
 دوستدار ء ہمراہی ء روگ بہ بیت!

جاڑین

مرچی سجھیں روجء من وتی دوستدارء پکرء حیالانی توکا ہنچومان
گشتنگاں کہ دمانے ہم دراتک نہ بوتگاں۔ ہے جاورء کارگسء شتگاں۔ بلئے
اودا چچ ڈولیں کارکت نہ کتگ۔ لوگء واترکتگ۔ بلئے اداہم چچ پیسین
چستء ایرکت نہ کتگ۔ من مرچاں نوکیں گدارے نبشتہ کنگاہاں ء لوگء ہر
روج آئی ء یک ء دودرنبشتہ کناں۔ بلئے مرچی دل ء نہ گشت کہ چیزے ہم نبشتہ
بکناں۔ چیا کہ من یڈول ء وتی دوستدارء پکرء حیالانی توکا کپتگاں۔ ء ہے
پکراہاں کہ باریں دوستارگوں من چون کنت؟ منانوں زوت پسہ دنت، یانا؟ ء
پسہء منی حق ء دنت، یانا؟ ء باریں پرچہ چودیر کنگا انت؟ من دیر انت شک
کنگاہاں، کہ بلکیں آئی ء دگرے چہ من دوستر بیت۔ بلکیں گوں ورنایے ء
مہر کنت ء گوں ہمانی ء سور کنگ لوٹیت۔ بلئے چیزے روج انت، من ہنچو
ماراں کہ اگن پہ دل آئی ء نذرء دگہ مردے است، یا ورنایے است،
گڈا آ، یا دنوروز بیت، یا ہونک۔ چیا کہ آگیشتر گوں ہے دوینیاں سکت نژیک
انت۔ اے دوینیاں وڈوڈیں کار پر مائیت ء اے آئی ء پرمانبر دار انت۔

چونائی ء ہم اے دوئیں ورناسکئیں تیزیں مردم انت۔ نوروز پہ زرء شوہاز
کنگاسکت تیز انت، ء ہونک پہ جبرء دِگ ء ماں دیگاسکت تیز انت۔ وہدے
کہ من وا۔۔۔۔ سکئیں سادگ ء ماسوئیں مردمیاں۔ ء وتی سادگی ء ماسومی ء شتر ہم

زاناں اے دوئیں ہاسیتاں پہ لبز انکاریء بازار زشت ہم دیاں۔ من یک
سادگ اے ماسو میں لبز انتیاں۔ سادگ اے ماسو میں آزمانک نویس اے گدار نو بیسیاں۔
منی دنیا لبز انک ان اے بس۔ من بس آزمانک اے گدارانی دنیا زنگاں۔ نئے
بازیں زُر کٹنگ زاناں، اے نئے جبرء درگ اے ماں دیگ۔ من گشتانک ہم
دیاں اے لیکچر ہم۔ بلے منی گشتانک اے لیکچر ہم منی جنده ڈول اے سادگ اے ماسوم
انت۔ آہانی تو کانے زُر اے مال اے کٹنگ اے رپک، اے سونج اے سرگندگ بیت، اے
نئے چپ اے چوٹیں جبرانی درگ اے ماں دیگ اے سبک اے سکین۔ پدا من وایک
پیریں مردمیاں۔ اے پیریں مردم زانا کز ایگی اے پتی زندہ دائی ہمراہی اے دوست بہ
بیت۔ اے بابت اے پگائی اے زانگ نہ بیت، کہ من چما مکٹیں مردماں یگیاں،
یا نا؟ پدا ہم من اُمیت الماداراں۔ چیا کہ اُمیت زندہ نشانی انت اے نا اُمیتی
مرگ اے۔۔۔۔!

انا گہا جمبراں گریوگ بنا کت۔ برے پہ شنزگ، برے پہ ذرد اے برے
پہ رگام! ہنچو گمان بوت گشتے جمبر ہم پہ پتی دوستدار اے نکاسر انت۔ منی ڈول اے
۔ بلکیں چہ من ہم گیشتر۔ چیا کہ من گریوگا ہم نہ اتاں اے ارس ہم ریچگانہ اتاں۔
یا چو ہم بوت کنت کہ جمبر منی دردوار انت اے ارس ریچی اے سورت اے گوں من
دردواری درشان کنگا انت۔

جمبراں گوں دمان دمانی اے مہتلی اے تاسہب گورت۔ پدا حال بوت کہ
ہندہ سچہیں کوراں ہار کتنگ۔ بازیں ڈیے پُرتنگ۔ بازیں لوگ اے جا گے کپتنگ۔
بازیں لوگ اے جا گے چہ آپ اے چیر تلنگ۔ بازیں دلوت اے مردے کوراں
بُرتگ اے چیزے دلوت اے مردے کتنگ اے آہانی جونے لپک کتنگ انت۔ پتنگے

بوتگ ات کہ گوں دمان دمانی ء مہتلی ء ہور گوارگا ات۔ ء ہور ء سنوب ء بجلی ہم
 پدماں پداروگا ات۔ ء بجلی ء پدماں پدیں روگ ء سنوب ء آپ ہم برے نہ
 یتک ء برے کم اتک۔ اے وہد ء ہم بجلی نیست ات۔ ورگی آپ ہم ہلاس بوتگ
 اتنت۔ وہدے گسل حانہ ء پہ جان ء شودگا پترتاں، تہ اود ء آپ ء ہم کئے پٹ
 جت ء پدابس کت۔ چونیں موسمی جاوے ودی بوتگ ات کہ چہ لوگ ء ء ڈن
 آپ ہرنیمگا تچگا ات۔ بلئے ماں لوگ ء آپ ء ہچ نہ گواہت۔ من سبھیں لوگ
 پیش پیش کت ء چہ جا گہی ء گئے آپ شوہاز کت ء وارت ء وتارا پدا گندلانی سرء
 دوردات۔ ء بجلی ء آپ ء ودار ء لگتاں۔ ء اے خیال ء ہم لگتاں، کہ باریں منی
 دوستدار ء لوگ ء بجلی ء آپ آست، یانا؟ باریں نزیک گوراں دگہ جا گہہ بجلی ء
 آپ آست، یانا؟ ء اگن منے لوگ ء بجلی ء آپ تادیراں نہ یتک، اُنت، گڈا
 مارا چے کنگ لوٹیت؟ ء انا گہا بجلی ہم اتک ء پدا آپ ہم اتک۔ ء من بجلی ء
 آپ پکریلہ دات ء وتی دوستدار ء پکر پدا بنا کت۔

بلور

دوشی من واب دیست کہ من، نوروز، ہونک ۽ جاڑین یک ہاسین
مراگشے ۽ ہاترے یک پراہیں تلوی ۽ سرے پچیں قالینی ۽ سرے نشنگ اتیں، کہ انا گہا
تیر گزاری بوت ۽ نوروز، ہونک ۽ جاڑین ۽ گلڈ، سرگ ۽ دماگ سست انت ۽
جتا جتا بوت انت ۽ آمیران بوت انت۔ ۽ ایوکا من پشت کپتاں۔ چرے واکیہ
من سک باز دل پرد بوتان ۽ گریوگ ۽ ہیسکارگا لگنتاں۔ تادیراں یگوئی
گزیٹ ۽ ہیسکارت ۽ آپہ بڑن ۽ بڑگی چارت انت۔ بلنے پدا انا گہا من ہنچو
مارت، گشے زانا من یک بلاہیں سائنس زانت ۽ سرجنے جوڑ بوتگان۔ گوں اے
جرے مارگ ۽ شرت ۽ من گشادگشاد ۽ پادا تکاں ۽ آہانی یک ہاسین آپریشنے
بناکت۔ من پہ باز شیواری نوروز ۽ گلڈ، ہونک ۽ سرگ ۽ جاڑین ۽ دماگ
جوڑینت ۽ یکجاکت انت۔ ۽ چہ سے یناں یک ہوار تواریں مردے تیارکت۔
۽ پدا چراہانی پشکپتگیں آزاہاں یک ہاسین مسالہ جوڑکت ۽ ہوار تواریں مردم ۽
سرے پرریچاں کت۔ شتریں سہتی ۽ رند، انا گہا آئی ۽ توکا سمر ۽ پُر بنا بوت۔ ۽ جسد
۽ شکل ۽ سورت ۽ توکا بدلی سدلی آہاں بوت۔ ۽ چراسے یناں ہر حساب ۽ گشے
یکے ۽ جسد ۽ شکل ۽ سورت زاہر ۽ پیدا اور بوت انت۔ پدا انا گہا آئی ۽ جہ جت ۽
گوں وتی دوئیں دستاں کمرزانی یے جت ۽ نشت ۽ پہ پچکنگ منی نیمگ ۽ چارت
۽ جسے کت:

” تو چونے منی بانک؟“

من پہ حیرانی روک روک ء آچارت ء پگا کنگ ء جھد کت کہ باریں آپہ
دل ہما یلین انت کہ من اول ء دیتگ ء مار اتگ ات، ء پد اپسہ ہم دات ء وت
جست ہم کت:

” من واوشاں۔ بلتے تو چونے؟“

” ہر ڈولاں، ہمیش ان تئی دیماہاں۔“ آئی ء پہ ہما پیس میں بچکندگ
پسہ دات۔

” بلتے من حیراناں کہ اے ڈول چوں بوت؟ من واشتے مرگ ء پد شمتے
سے ینانی دوستریں چیز جوڑینت ء یکجا کت انت۔ بلتے زندگ بوت ء دیما اتکتے
ایوکا تو۔ گوں وتی اصلی شکل ء جسد ء۔۔۔۔!“

” منی حیاں ء ایشی ء بکنکی سنوب ہمیش انت کہ۔۔۔۔ تئی لاشعور ء تحت
اشعور ء ایوکا منی مہر بوتگ ء آست انت ہم، ء آدو ینانی بس دوستی بوتگ ء آست
انت ہم۔۔۔۔“

” بلتے۔۔۔۔ من واتر ابا زعیب کشیتگ۔۔۔۔“

” بازیں عیب کشی اصل ء مہر ء نشانی انت۔“

ء انا گہا۔۔۔۔ من چہ واب ء پد رہتاں۔ نئے تلو یے آست ات، نئے
نوروز، نئے ہونک، نئے جاڑین، ء نئے آہانی جون ء آزا۔ ء نئے چرہاں یک
سلا متینے گوں وتی اصلی شکل ء جسد ء۔ ء من۔۔۔۔ گندلانی سر ء وپتگ اتاں۔ ء
اے سی ء دیما ہم سک ہیدا اتاں۔ من تہمبل تہمبل ء پادا اتکاں ء چہ میز ء سر ء
ایریں واٹر کولر ء گلا سے آپ وارت ء پدا وپتاں۔ وپس وکائی چہ میز ء سر ء موبائل

زُرتِ و ہد چارت۔ سہت سے بوگان ات۔ رندا من ہر چنڈ کُت، مناتاں
 دیراں واب نیتنگ۔ ءیکوئی ہے واب بابت ء پکر ء حیا ل کُت۔ نزا ناں اے
 چونیں والے ات۔ ایشی ء مانا ء متلب جی اتنت۔ ء ایشی ء آسر چے بیت۔
 چرا سے یناں کیے پرچہ دیما تک، گوں وتی اسلی شگل ء جسد ء۔ آیا مناپہ دل
 گوں ہے یکین ء مہر انت؟ ء مناپہ وتی زند ء ہمرا ہی ء ہے گچین کنگ لوٹیت؟
 آیا اے دل دل ء پمَن شتر تر بیت؟ گوں من مہر کنت؟ منی ہپازت ء کُت کنت؟
 ء گوں من وپا دار بیت؟

پدا گوں ہے پکر ء حیا لاں من واب کپتاں۔ و ہدے بُست کُت، گڈا
 سباہ ء سرات۔ بجلی شنگ ات۔ اے سی بند ات۔ ہو ر پڑ پڑ کنگا ات ء جمبر پدماں
 پدا سک گرندگا اتنت۔ ء چہ نشانیاں ہے گمان بوت کہ دیمتر ء ہو ر تر ند بیت۔ پدا
 گیشتر تر ند بیت۔ ء بگندے بلا ہیں تو پانے بیئیت۔ چہ گوستگیں رو چانی تو پاناں
 ہم مستریں تو پانے۔

نوروز

من دوشی وئشیں والے دیست۔ چے گنداں کہ منی ء آئی ء سور بوت۔
 بازیں سیا ء وارث ء سنگت ء ساری نی ء مارا مبارکی دات۔ تاں ہپتگے ء کس اس ء
 سیا ء وارث ء سنگت ء ساریاں مئے دعوت کت۔ ء پدا ما بالی گراب ء سوار بوت ء
 اسلام آباد ء شتیں۔ چیا کہ ماہر دک ہمودا بدل بوتگ ا تیں۔

من پیچ لک کلدار چہ سور ء ساری جبر بندی ء دیوان ء آئی ء پت ء دست ء
 داتگ ات۔ ء پرائی ء گاڑی ء بنگلہ ہما اتک ء زرت۔ ء آئی ء جند ء شور ء سلاہانی
 سر ء آہانی کار مردی پہ ہوری بنا کت۔ یک روچے من ء آگاڑی ء سوار ا تیں ء
 شہر ء سیل ء سواد ء روگا ا تیں، کہ راہ ء یک جا گہے لہتیں مردمانی دپ ء کیگ ء
 سنوب ء مناہارن جنگ کپت، کہ چرائی ء توندیں تو ار ء سنوب ء من گرت ء
 آگہ بوتوں۔ ء چہ وئشیں واب ء پُرشنگا سک بڑ نیگ ہم بوتوں۔

سُہب ء سر ء چہ ارز بند ء پد، من آٹیلپیون کت ء جوڑی ء رِدی حال ء
 احوال ء رند، پہ وش روئی گشت:

” بیا کہ دوشی من سکلیں وئشیں والے دیست۔“

” باریں تو چے دیست وتی وئشیں واب ء؟“ آئی ء ہم پہ وش روئی

جست کت۔

” من ہے دیست کہ منی ء تئی سور بوت۔ ء چہ مبارکی ء دعوتوں رند، من ء

تو اسلام آبادء شتیں، چیا کہ ہمودا بدل بوتگ اتیں۔“

” پگائی ء وٹیں وا بے بوتگ۔“

” گڈ ابیانوں اے وٹیں وا بے ہلکیت جوڑ کنیں۔“

” کدی؟“

” زوت۔ ہرچی لوٹے، ترادیاں۔ چیا کہ گوں من ز رء کئی نہ انت۔“

” ہو؟“

” بگندے مرچاں تئی مینیل ہونک ء جاڑین ء نیمگا ہم بہ بیت۔ بلئے

حقیقت ء تئی ہپازت ء حیا لداری ء منی ڈولیں مزن گڈ ء ز ردارے کت کنت۔

ہونک ء ڈولیں لاگر ء گریبے، یا جاڑین ء ڈولیں پیر ء شتر پیسں مردے کت نہ

کنت۔“

” بلئے یک جبرے تو منا بگش۔“

” چے؟“

” ہے کہ مرچاں تو پھک بیگواہے، ء ہچ گندگ نہ بے۔ آخر کجائی ء

چے کنگائے؟“

” مرچاں من گیشتر وتی لوگا ہاں ء وتی کاراں دز گٹاں۔“

” بلئے لوگ ء پرچہ بندے؟“

” اصل ء چیزے ناشریں مردم منی ساہ ء رند ء کپتنگ۔ پمیشامن ڈن ء کم

درکا ہاں۔ بلئے اے یک ادار کی جبرے۔ وہدے من ء تو سور کنین ء اسلام آباد ء

روئیں، گڈا ہچ رنگیں حطر پشت نہ کپیت۔“

” تئی دل ء اے مردم۔۔۔۔۔ تراپہ سلامتی چد ء در آہگ ء روگا کلنت؟“

گُشنے آئی ء منی پہ سلامتی چدء در آ ہگ ء اسلام آباد ء روگ ہچ باور بوگانہ ات۔
 ” ہاسیں سنگت ء ساری منے رہ در بری ء کُممک ء مدت ء کن انت۔
 ہمیشا چدء در آ ہگ ء روگ گران نہ بیت۔“
 ” ہاسیں سنگت ء ساری؟“
 ” ہو، ہاسیں سنگت ء ساری۔“
 ” حیر، منی گڈی پستہ ترازوت مالوم بیت۔“
 ” پنچ لک، گاڑی ء بنگلہ ء وادہ من گوں تو ساری ء کُتگ۔ مرچی اے
 حبرء ہم پیداور کناں کہ نشانگ، پرداچ ء شہرا نگہ جتا ترا دیاں۔“
 ” تو منی سرء سک باز مہر بانے وا۔“
 ” پرچہ مہاں؟ اے مہرء سٹ ان۔“
 ” ترا گوں من سک باز مہر آست۔“
 ” آہو، بے کساس۔“
 ” مرچگیس دور ء چُشیں مہر؟“
 ” مہر دور ء بار یگانی پابند نہ بیت۔“
 ” تو زانتکاریں مردے ہم آستے۔“
 ” سچہ تئی مہرء برکت انت۔“
 ” گڈاے سہت ء اللہء میارے۔“
 ” اللہء میارے منی دل ء بانک!“

ہونک

دوشی من باز شتریں والے دیست۔ دریکتیں ہنچو بات۔ من ہنچو دیست،
گشتے زانا من آئی ء سورکت۔ ء سورء رند من آے کساس گلین۔ پدامنیک ء
آئی ء شور ء سلابانی روء مادویناں پاسپورٹ گپت۔ سویڈن ء ویزہ ہم گپت۔ ء
چداکراچی ء شتین۔ چودارو کپتی پوشاک، شتریں چینی ٹرالی بیگ ء دگہ امی چیز
گپت ء ٹرکش ایرلائینز ء بالی گراب ء سرء استنبول ء شتین، ء چہ استنبول ء ٹرکش
ایرلائینز ء دگہ بالی گرابی ء سرء سویڈن ء شتین۔ ایرپورٹ ء منی دیرگیں دوست
گنگزار بلیڈی گوں موٹلے ء منے دیما اتک۔ ما آئی ء ہمراہی ء پیسرا اسٹاک
ہولم ء ہمانی ء لوگ ء شتین۔ ء پداہمانی ء رہدبری، شور ء سلاہ ء کماک ء مدت ء
انسانی حقوق ء ادارہی ء اسائلم سرٹیفکیٹ ء بنیات ء سویڈن ء پاسپورٹ ء شہریت
گپت۔ چریشی ء رند ماراماں اسپالاء شہر ء لوگے رسنت۔ پداما سویڈش زبان ء
کورس کت۔ کورس ء سرجمی ء پد، ماراروزگار ہم رسنت۔ ء ما اسپالائیونیورسٹی ء پہ
گیشتر وانگ ء زانگ ء ہاتر ء داخلہ ہم زرت۔ من ایم اے سیاسیات ء آئی ء ایم
اے تاریخ ء۔ ما سہب ء وانگ ء شتین ء بیگاہ ء کارء، ء چہ وتی زند ء بازگل ء
باندات ء بازپرامیٹ اتیں۔ یک روچے من ء آچہ موکل ء پد، چہ یونیورسٹی ء دیم
پہ لوگ ء روگا اتیں، کہ انا گہا ہور ء ایردات ء من چہ واب ء پیج لرزت ء آگہ
بوتاں۔ چریشی ء من سک نگیگ بوتاں ء خیال کت کہ شالہ! اے بے دروریں
واب ابدمان ببتیں۔ بلئے بلوچی ء گش انت کہ پہ دکش ء نہ بنت جوانیں کار۔

وہدے روچ بوت، گڈ امن آٹیلپون کت ء آئی ء وتی واب ء حال دات انت۔ ء
گشت کہ:

” اگن توبہ من ءے، گڈ امنی اے ڈولداریں واب راست ہم بیت۔ ء
مانہے ہم ڈولدار بیت۔“

” جبر بزاں ایوکا منی منگ ء نہ منگ ء پیش کپتہ؟“

” اہو، چد ء پد گڈ اسور ء سویڈن ء روگ ء تیاری بنا بنت۔“

” شتر!“

” منی حیال ء نوروز ء جاڑین پتوسک دلما نگ مالوم بنت۔ بچار، رد نہ

کپتے۔ چیا کہ نوروز و اشتریں مردے نہ انت۔ ء جاڑین سک پیر انت۔

ء تی لائک مناں۔“

” دل پھکیں شور ء سلا بانی منٹ واراں۔“

” گڈ امنی ڈولداریں واب راست بیت نا؟“

” ہچ چیز نہ بوتن نہ انت۔“

” گڈ اتی گڈ ی پیسلہ۔۔۔۔۔ چے انت؟“

” پیسرا تو ہے جبر ابگش، کہ مرچاں تو چیا سک کم گندگ بے؟“

” ہمیشا کہ منی جان حطر ء توکا انت۔۔۔۔۔ سرکاری گرک شپ ء

روچ منی سراپا انت۔“

” گیشتر کجائے؟“

” گیشتر وتی لوگ ء باں۔“

” اے جاور ء تو ڈن ء۔۔۔۔۔ چتور شت کنئے؟“

” ارادہ پھتہ بہ بیت، گڈ اہچ کارگران نہ بیت۔“

” سرکاری گرکاں تراچپ ۽ چاگرد کتہ۔ نوں ترا کجا تچکا کلنتت۔“

” مردم جُهدوا کنت۔“

” اہو، مردم تازندگ انت، جُهدوا کنت۔ چیا کہ آئی ۽ چہ جُهد۽ ابیدگہ

راہ ہم نیست۔“

” جُهداُمیّت ۽ بنیات ۽ بیت۔“

” ۽ اُمیّت زند۽ نشانی انت نا؟“

” ہو، اُمیّت و شیں زند۽ روشنائیں باندات ۽ رہشون انت ۽ جُهداے نیامتانی

مان زمان انت۔“

” تو گشنے سقراطے وا۔“

” اگن اے جبر راست انت گڈبزاں ہے سنوب انت، کہ زہر۽ پیالہ منی

رہچار انت۔“

” زہر۽ پیالہ ہر کس ۽ کُشیت، بلتے۔۔۔۔۔ سقراط۽ وا کُشت نہ کنت۔“

” بلتے من اسقراط نہاں۔“

” سقراط بس سقراط بیت، آ۽ ایش نہ بیت۔“

” بزاں ہر سقراط ہے و شیں حیاں ۽ پہ زہر۽ ورگا تیار بہ بیت، کہ من وانہ

مراں۔“

” ہر سقراط پریشی ۽ وت تیار بیت، یا نہ بیت۔ بلتے آئی ۽ آسہ ہمیش

انت۔“

” بزاں زہر۔“

” زہر ہم ۽ نہ مرگ ہم۔“

” بلتے مرچاں منے ہند۽ چُشیں کساں کسانیں سقراط۽ والوگ پُر

آنت۔ ۽ چُشيشِ كساں كسانِ سقراطِ بارِينِ تا كدينِ ۽ نہ مر آنت۔“

” اہو، سقراطِ مزِن ۽ كسانِ وابوتِ كن آنت۔“

پدا انا گہا مئے رابطہ پُرشَت۔ منِ وتيِ موبائلِ چارت۔ آئی ۽ بيلنسِ بلاس
آت۔ منِ زہرا زہرِ حِيالِ کُتِ کہ کمِ بہتیںِ بيلنسِ ۽ ہے سہت ۽ بلاسِ بوہگیِ آت۔
منا و اانگہ چیزے گپِ کنگیِ آت ۽ اے جُستِ ہمِ کنگیِ آت کہ وتيِ گڈیِ پيسلہ ۽
کدی کئے۔ ہير، پدا کم کم ۽ منیِ زہرا يرِ موشِ بوتِ آنت ۽ منِ پکر کُتِ کہ آئی ۽
منا سقراطِ واغشت، بلئے آوتِ حقيقت ۽ منیِ ہمِ اُستاد آت۔ منِ واچما مردماناں کہ
لہتیںِ ہاسیںِ ڈايبلاگِ رٹہ جننت ۽ آہاں و ہد ۽ موبانيِ سر ۽ کارِ مردِ کنِ آنت۔ ہاس
پہ وتيِ دروگيںِ زاننکاری ۽ پيشدارگا۔ اے چا گرد ۽ تو کا منیِ ڈوليسِ پيشدارو کا ني چچ
گمئی نہ آنت۔ منیِ ڈول ۽ نوروزِ ہمِ ہے رم ۽ ہوارِ آنت۔ آوتِ راستیںِ زاننکارے۔
ہنچو گمانِ بيت، کہ جاڑين ۽ ديوان ۽ مجلساںِ زياتِ روت ۽ کُنيت ۽ گوںِ آئی ۽
زياتِ گند ۽ نند کنت۔ ۽ چرائی ۽ بازِ ہيلِ گرگا آنت۔ ۽ جاڑينِ اے ہند ۽ یک
ٹوہیںِ زاننکارے۔ وتيِ سچھیںِ عمرے پہ وانگ، نبشتہ ۽ گُشتانک ۽ ليکچرِ پيرِ کُتنگ۔
ہنچو مارگِ بيت کہ سُورے ہمِ پميشانہ کُتنگ کہ چمے چست ۽ ايراںِ پُرتے نہ
رسيتنگ۔ ۽ نونِ گوںِ آئی ۽ چچ جنک، يا جنينِ سُور نہ کنت گوں، کہ سکِ پيرِ
آنت ۽ سُور ۽ لائکِ ہم نہ آنت۔ شگلے ہم شنگ ۽ تاکتِ ہم۔ ۽ منیِ جند ۽ حِيال ۽
جنک ۽ جنيناںِ آئی ۽ نزیک ۽ روگِ ہم بڑيت۔ بلوچی ۽ گُشت کہ پيریںِ مردم
بو کنت۔

جاڑین

یک شنبہ ۽ سہب ات۔ جمہراں پہک بُراتگ ات۔ ہوو ۽ باران
کٹیتگ ۽ ہلاس بوتگ اتنت۔ آزمان ساپ ۽ زمین حشک ات۔ بلے من
ہنچو مارت گشنے دگہ نوکیں توپانے انگہ آنگی انت۔ چہ گوستگیں سچہیں
توپاناں مستریں توپانے۔

من دیوان جاہ ۽ شتاں ۽ ماہتاک بلوچی کوٹے ۽ سرشونکار ۽ واہگ ۽ سرے
”روزرد“ ۽ سرحال ۽ یک نوکیں آزمانکے نبشتہ کت۔ ۽ پداوتی نوکیں گدار ”گڈی
گامگیج“ ۽ گڈی درے نبشتہ کنگ بنا کت۔ بلے نون گشنے منی دراہیں پکر ۽ حیال
شنگ ۽ شانگ بوگا اتنت۔ ۽ گڈی درہچ پیم ۽ دیمارو گانہ ات۔ چیا کہ نون گشنے
من دم ہم بُرتگ ات ۽ منی پورہیں دلگوش نوکیں توپان ۽ نیمگا ہم ترگا ات۔ من
حیال کت کہ باریں اے چونیں توپانے بیت؟ ایشی ۽ بنگیچ چون بیت؟ آسر
چتور بیت؟ پدا من ہنچو مارت، گشنے منی باتن ۽ توپانے چست بوان انت۔ من
حیران اتاں کہ اے چونیں توپانے۔ بلے حیال کت کہ بلکیں مستریں توپان ۽
پیشکار انت۔

سُبارگ ۽ وہد ۽ من وتی کوٹی ۽ شتاں۔ سبارگ کت ۽ کتے آرام ہم
کت۔ ۽ بیگاہ ۽ پدا دیوان جاہ ۽ شتاں ۽ گدار ۽ گڈی درے دیمابرگ ۽ جہد کت۔
تنی وہدی من چیزے سدر نبشتہ کتگ ات کہ گڈ مسگی ۽ توار بوت۔ من گشاد گشاد ۽

چہ تا کچہ ءِ ڈن ءِ سرک کُت۔ جمبر گوں تیزی ءِ مان شانگا اتنت۔ دمانے ءِ
 پدہور ءِ شنزگ ءِ برمش بوت۔ من حیال کُت:
 ٴ بگندے توپان ءِ بنگیج انت۔

پداہور ءِ سریلہ دات۔ ءِ نوکانی ژلپ ژلپ شرو بوت۔ نوں منی حیال چہ
 گدار ءِ ٹگلنگ ات۔ پدا من آئی ءِ ترانگ ءِ کپتاں ءِ حیال کُت:

ٴ باریں کدی وتی گڈی پسہ ءِ دنت۔ ءِ چونیں پسہے دنت۔ باریں پسہ ءِ
 جندہ دنت ہم، یانا؟ چیا کہ دوورنا ہم گوں آئی ءِ سک نزیک انت۔ وتی پسہ ءِ
 بلکیں چماہاں یگی ءِ بدانت۔ یا کم چہ کم وتی ہاسیں پسہ ءِ بلکیں چماہاں یگی ءِ
 بدانت۔ پدا ہم من اُمیت الما کشاں۔ پسہ ءِ ہم ءِ ہاسیں پسہ ءِ ہم۔ ءِ اگن آئی ءِ
 اے بابت ءِ کس ءِ ہج پیہیں پسہ نہ دات، گڈامن تازندگاں پسہ ءِ رہچار باں۔
 ردی پسہ ءِ ہم ءِ ہاسیں پسہ ءِ ہم۔

من یڈول ءِ ہے رنگیں حیالا اتاں۔ ہور ہم پہ ترندی گوارگا ات۔ نوک
 ژلپ ژلپ کنگا اتنت۔ بجلی شنگ ات۔ ءِ من وتی آزمانک ءِ گدار یک کر ءِ
 ایرکتگ اتنت۔ ءِ دیوان جاہ ءِ توکا ٹیلانی کنگا اتاں۔ پدا من مارت کہ ہور کم
 تڑت۔ نوکانی ژلپ ژلپ بند بوت۔ ءِ بجلی اتک۔

انا گہا یگی ءِ دیوان جاہ ءِ ڈنی دروازگ جت۔ من کہ دروازگ پیچ
 کُت ءِ یک کر ءِ اوشتا تاں، گڈادیست کہ آپہ اشتاپی پُترت۔ بلتے پترگ ءِ
 شرت ءِ دروازگ ءِ دپ ءِ ہنچو بے سر ءِ پُر ءِ اوشتا ءِ میہ بوت، گشنے کہ بے
 ساہیں ہتے ات۔ ہے سہت ءِ یک رندے پدا جمبراں پداں پدا باز براں
 کٹہلگ جت۔

نہشتہ کارے گونڈیں پجّار

غنی پرواز	نام:
حاجی محمد ابراہیم	پتہ نام:
15 اگست 1945	ودی بوگ ۽ تاریخ:
نذر آباد	ودی بوگ ۽ جاگہہ:
ایم اے اردو، ایم سیاسیات	وانگ ۽ زانگ:
بلوچی فاضل ۽ بی ایڈ	
لبزانک، ربیدگ، پلسپہ،	زندہ پٹ:
ہوالکاری، وانگ ۽ زانگ	
۽ انسانی حقوق	
شاعری، آزمانک، گدار،	لبزانکی پٹ:
کسمانک، شرگرداری،	
پٹ ۽ پول ۽ رجانک	
بلوچستان اکیڈمی تربت	لبزانکی گل:
پرواز ہاؤس، پسنی روڈ، تربت	کاگد ۽ کراچی ڈس ۽ نشان :
ضلع کچ (بلوچستان)	

ای میل ایڈریس: ghaniparwaz@hotmail.com

تنی و ہدی چاپ ء شنگ بوتگیں کتاب بلوچی

- شاعری:
- (1) موسم انت ودارانی (1998)
- (2) کسئی نہاں ماتیں وتن (2001)
- آزمانک:
- (1) سانکل (1992)
- (2) بے منزلیں مساپر (1995)
- (3) مہر پہ بہا گیت نہ بیت (1997)
- (4) مرتگیں مرد ء پچیں چم (2001)
- (5) بندیں چم کہ پتچ بنت (2008)
- (6) سرشپ ء مرگ (2010)
- (7) دل مہر مساپر منزل (2012)
- گدار:
- (1) مہر ء ہوشام (2000)
- (2) شپ جتیں راہی (2007)
- (3) مہر ء ہمراہی (2011)
- (4) آس الوت کنان انت (2015)
- شرگداری:
- (1) لبزانکی شرگداری (1997)
- (2) فلشن ء آئی ء تکنیک (2009)
- (3) نوکیں راہ (2013)

- رِدءُ بِنْد: (1) کاروان اولی (1986)
- (2) کاروان دومی (1987)
- (3) کاروان سیمی (1988)
- (4) کاروان چارومی (1989)
- (5) کاروان پنجمی (1990)
- (6) آدینک اولی (1995)

اُردو

- پٹ ۽ پول: (1) ماؤ ازم کیا ہے؟ (1986)
- (2) انسان اور اخلاقیات (1987)
- آزمانک: (1) تھوڑا سا پانی (2002)
- (2) دل کے سہارے (2009)
- (3) جنگل (2014)

- گِدار: (1) مہر ۽ ہمراہی (2013)

انگریزی

- گِدار (1) :A Craving for Love (2014)

تنی و ہدی گپتگیں ہاسیں داد

چہ پاکستان اکیڈمی آف لیٹرز اسلام آباد ۽ نیمگاتومی داد ”مسست توکلی آوارڈ“
1992 ۽ بلوچی زبان ۽ اولی آزمائگی کتاب ”سانکل“ ۽ سرء، 1997 ۽ بلوچی
زبان ۽ اولی شرگداری کتاب ”لبرائگی شرگداری“ ۽ سرء، 1998 ۽ بلوچی زبان ۽
اولی شعری کتاب ”موسم انت و دارانی“ ۽ سرء، و ہدی کہ چہ محکمہ اطلاعات
بلوچستان ۽ نیمگا ”صوبائی داد“ 2001 ۽ بلوچی زبان ۽ چارومی آزمائگی کتاب
”مرتگیں مرد ۽ پچیس چم“ ۽ سرء، چہ محکمہ کلچر اینڈ ٹورازم بلوچستان ۽ نیمگا ”صوبائی
داد“ 2007 ۽ بلوچی زبان ۽ دومی گدار ”شپ جتیں راہی“ ۽ سرء، 2008 ۽ بلوچی
زبان ۽ پنچی آزمائگی کتاب ”بندیں چم کہ پچ بنت“ ۽ سرء، 2009 ۽ بلوچی
زبان ۽ دومی شرگداری کتاب ”فلشن ۽ آئی ۽ تکنیک“ ۽ سرء، 2010 ۽ بلوچی
زبان ۽ ششمی آزمائگی کتاب ”سرسپ ۽ مرگ“ ۽ سرء، ۽ پدا ”صدارتی داد
برائے حُسن کا کردگی“ 2010 ۽ ”کلی لبرائگی کارگرتانی“ ۽ سرء، رسنت۔